

ใบรับรองปัญหาพิเศษ

ภาควิชาบริหารธุรกิจเกษตร

คณะเทคโนโลยีการเกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เรื่อง

การศึกษาสภาพการผลิตและการตลาดยางพาราของเกษตรกรอำเภอนาทวี

จังหวัดสงขลา ในปี พ.ศ. 2534

A STUDY ON PARA-RUBBER PRODUCTION AND MARKETING OF FARMERS

AMPHUR NATAWEE, CHANGWAT SONGKHLA IN 1991

ของ

นางสาวพรรณสุภา สุขสุวรรณ

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร

วท.บ. (บริหารธุรกิจเกษตร)

เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2535

อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษ

[Signature] 25, 11/97 35

(อาจารย์ศิริจรรษา เครือวิริยะพันธ์)

กรรมการปัญหาพิเศษ

[Signature] 25/11/97 35

(อาจารย์บรรเลง ศรีพัฒนาภัย)

หัวหน้าภาควิชา

[Signature] 25, 11/97 35

(อาจารย์นิตยา สิกขิโชค)

สท.

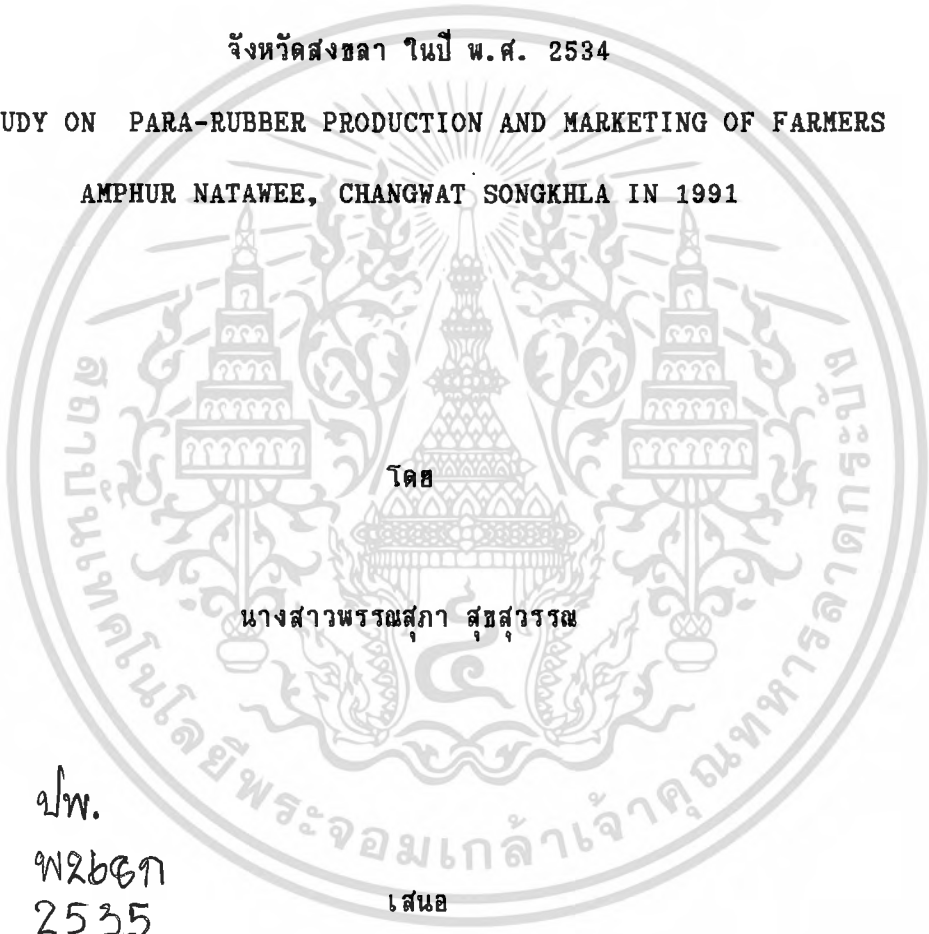
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ปรนเปรอการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่ใช้

4
เรื่อง

การศึกษาสภาพการผลิตและการตลาดยางพาราของเกษตรกรอำเภอนาทวี
จังหวัดสงขลา ในปี พ.ศ. 2534

A STUDY ON PARA-RUBBER PRODUCTION AND MARKETING OF FARMERS
AMPHUR NATAWEE, CHANGWAT SONGKHLA IN 1991

นางสาวพรรณสุภา สุขสุวรรณ

รฟพ.
ท 266 ก
2535

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 98047
วันเดือนปี.....

ภาควิชาบริหารธุรกิจเกษตร

คณะเทคโนโลยีการเกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (บริหารธุรกิจเกษตร)

พ.ศ. 2535

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง : การศึกษาสภาพการผลิตและการตลาดยางพาราของเกษตรกรอำเภอนาทวี
จังหวัดสงขลา ในปี พ.ศ. 2534

โดย : นางสาวพรรณรสสุภา สุขสุวรรณ

ชื่อปริญญา : วิทยาศาสตร์บัณฑิต (บริหารธุรกิจเกษตร)

สาขาวิชาเอก : บริหารธุรกิจเกษตร

อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษ : , ๒๕ / ๓๐ / ๓๕
(ศิริจรรรยา เครือวิริยะพันธ์)

ยางพารานับเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศไทยอย่างหนึ่ง เพราะยางพาราสามารถนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าต่าง ๆ ได้หลายประเภท เช่น ยางรถยนต์ ยางรองนวม ยางปูพื้น อุปกรณ์ทางการแพทย์ เป็นต้น สำหรับสถานการณ์การผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยในปัจจุบัน เมื่อทำการเปรียบเทียบกับปริมาณยางธรรมชาติของโลกแล้ว การผลิตของไทยยังคงอยู่ในอันดับที่สามารถมาเลเซียและอินโดนีเซียตามลำดับ ทั้งนี้แหล่งผลิตยางธรรมชาติที่สำคัญของประเทศไทยอยู่ทางภาคใต้ของประเทศ มีจังหวัดสงขลาเป็นแหล่งผลิตยางธรรมชาติที่สำคัญ โดยมีพื้นที่การผลิตยางธรรมชาติเพิ่มสูงขึ้นทุกปี จึงแสดงให้เห็นว่าการผลิตยางธรรมชาติของไทยยังคงเป็นไปได้ ลู่ทางแจ่มใส สามารถทำรายได้ให้กับครอบครัว ทั้งยังมีความสำคัญต่อธุรกิจอุตสาหกรรมต่าง ๆ หลายประเภทของโลกอีกด้วย โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่อศึกษาถึงสภาพเศรษฐกิจและสังคม สภาพการผลิตและการตลาด รวมถึงปัญหาและความต้องการของเกษตรกรที่ทำสวนยางพาราในอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา ซึ่งมีวิธีการศึกษา โดยใช้ข้อมูลแบบปฐมภูมิโดยการสัมภาษณ์จากเกษตรกรที่ทำสวนยางในอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา และข้อมูลแบบทุติยภูมิจากการรวบรวมเอกสารทางวิชาการ รายงานการศึกษาจากหน่วยงานราชการต่าง ๆ เช่น กรมส่งเสริมการเกษตร ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า สำนักงานกองทุนส่งเสริมการวิจัยแห่งชาติ ไม่สามารถรับผิดชอบต่อเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรชาวสวนยางส่วนใหญ่มีอาชีพหลักในการทำสวนยางพาราและมีอาชีพรองในการทำสวนผลไม้ เงินลงทุนส่วนใหญ่ได้มาจากกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ใช้แรงงานในครอบครัวในการทำสวนยาง วิธีปลูกด้วยยางชำถุง ปริมาณน้ำยางที่ได้เฉลี่ย 2.24 กิโลกรัมต่อไร่ต่อวัน โดยจะจำหน่ายผลผลิตที่ได้ในรูปแบบน้ำยางสดและยางแผ่นดิบ การจำหน่ายจะจำหน่ายให้กับพ่อค้าในหมู่บ้าน โดยผู้ซื้อจะซื้อเป็นเงินสดในราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 17.4 บาท เกษตรกรส่วนใหญ่ประสบปัญหาขาดความรู้ในการทำยางแผ่น ทำให้ยางแผ่นที่ได้มาไม่ได้มาตรฐาน อุปสรรคในการทำยางแผ่นก็ยังไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควร ราคาขางตกต่ำ ปุ๋ยและยาเคมีมีราคาแพง เกษตรกรส่วนใหญ่มีความต้องการในด้านการให้มีการประกันราคาขางพารา ควบคุมราคาปุ๋ยและยาเคมีให้เหมาะสม ให้มีการจัดตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพยางแผ่นและขางขาง และให้เพิ่มการฝึกอบรมเรื่องขางพารา

จากปัญหาและความต้องการของเกษตรกร รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีการให้ความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น มีการเพิ่มการฝึกอบรมความรู้และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการทำสวนยาง การทำยางแผ่น ให้กับเกษตรกรด้วย

คำนิยาม

ที่ปัญหาพิเศษฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณบุคคลหลายฝ่ายที่กรุณาให้ความช่วยเหลือแก่ข้าพเจ้า ทั้งในด้านความสะดวกและให้ความรู้ ข้อมูลที่จำเป็นต่อการทำปัญหาพิเศษ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณ อาจารย์ศิริจรรธา เครือวิริยะพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ และชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่ข้าพเจ้า ตลอดจนความกรุณาจาก อาจารย์บรรเลง ศรีพัฒนาศัย ที่กรุณาตรวจทานปัญหาพิเศษของข้าพเจ้าให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ.ที่นี้ด้วย นอกจากนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณเกษตรกรที่ทำงานสวนพาราในอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลาทั้งหมดที่กรุณาสละเวลาอันมีประโยชน์ของท่านมาให้ข้อมูลแก่ข้าพเจ้า นอกเหนือจากบุคคลเหล่านี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณคุณพ่อคุณแม่และพี่น้องของข้าพเจ้า ที่กรุณาให้กำลังใจ คอยเป็นห่วง และคอยช่วยเหลือข้าพเจ้าอยู่เสมอ และขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการให้คำแนะนำต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์

พรณสุภา สุขสุวรรณ

พฤศจิกายน 2535

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(4)

บทที่ 1 บทนำ

ความสำคัญและปัญหาของการศึกษา	1
วัตถุประสงค์	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
นิยามศัพท์	3
ขอบเขตการศึกษา	4
การตรวจเอกสาร	4
วิธีการศึกษา	6

บทที่ 2 สภาพทั่วไปของอำเภอหนองบัว จังหวัดสงขลา

ที่ตั้งอาณาเขต	9
การคมนาคม	9
การแบ่งเขตการปกครอง	10
ประชากรและครัวเรือน	15
ทรัพยากรธรรมชาติ	15
การอุตสาหกรรม	16
การพาณิชย์กรรม	16
สถานที่ท่องเที่ยว	16

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

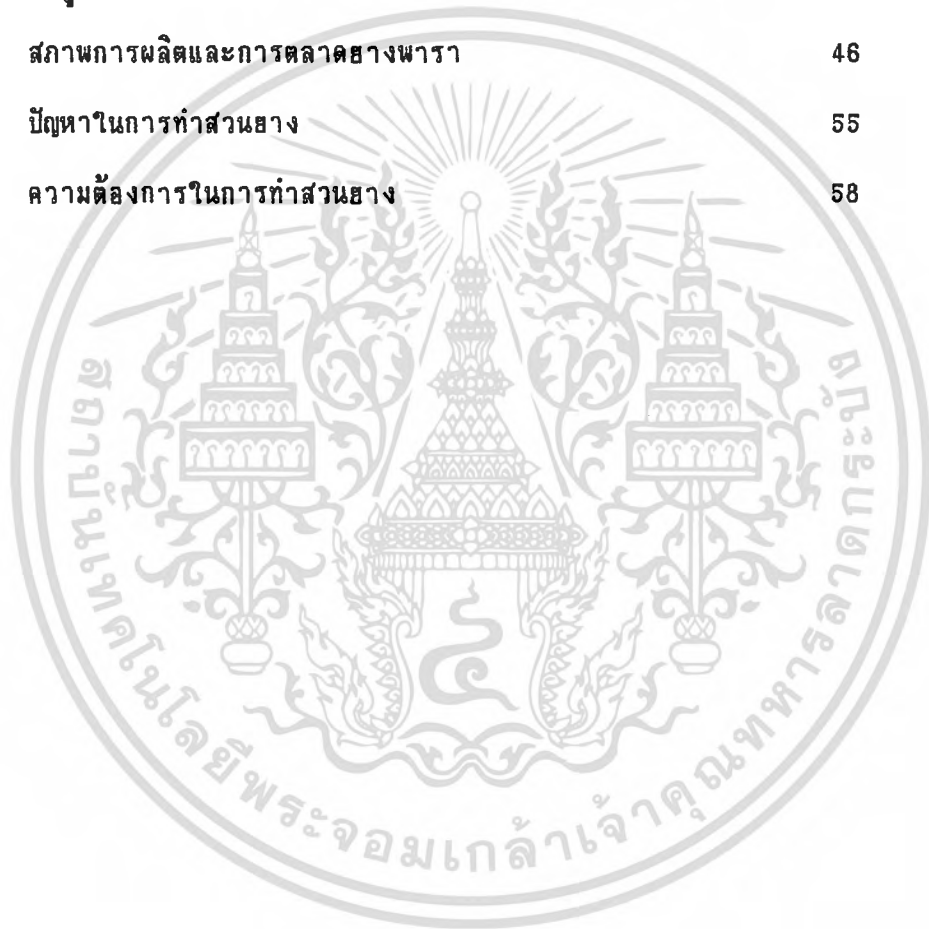
สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 สภาพการตลาดยางพารา	
การตลาดยางพาราในประเทศไทย	22
อุตสาหกรรมยางพาราในประเทศไทย	28
บริษัทผู้ส่งออกยางพาราที่สำคัญ	28
ปัจจัยที่กำหนดราคายางในตลาดโลก	30
ปัจจัยที่กำหนดราคายางภายในประเทศ	30
แนวทางในการแก้ปัญหาราคายางพาราดกต่ำของประเทศ	31
บทที่ 4 ผลการศึกษา	
ข้อมูลสภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม	35
สภาพการผลิตและการตลาดยางพารา	40
ปัญหาและความต้องการในการทำสวนยาง	52
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	
สรุป	59
ข้อเสนอแนะ	60
เอกสารอ้างอิง	62
ภาคผนวก	64

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	พื้นที่การผลิตได้และผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่	20
2	ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม	37
3	สภาพการผลิตและการตลาดยางพารา	46
4	ปัญหาในการทำสวนยาง	55
5	ความต้องการในการทำสวนยาง	58

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แผนที่จังหวัดสงขลา	12
2	เส้นทางคมนาคมในอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา	13
3	แผนที่สังเขปอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา	14
4	ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติภายในประเทศปี 2530	23
5	วิธีการตลาดยางพาราภาคใต้	25

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและปัญหาของการศึกษา

จากสภาพการณ์ปัจจุบัน ประเทศไทยได้มีพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ ๆ หลายประเภทด้วยกัน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นพืชเศรษฐกิจที่ทำการรายได้ให้กับประเทศอย่างมาก และหนึ่งในจำนวนพืชต่าง ๆ นั้น ยางพาราก็นับเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญมากอย่างหนึ่ง เพราะยางพาราที่ผลิตได้จะเป็นสินค้าที่ใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมต่าง ๆ หลายประเภท เช่น อุตสาหกรรมผลิตยางรถยนต์ อุตสาหกรรมผลิตถุงยางอนามัย ซึ่งกำลังประสบความสำเร็จเพราะทางรัฐบาลได้มีการณรงค์เรื่องการต่อต้านโรคเอดส์ ส่งผลให้ธุรกิจอุตสาหกรรมการผลิตถุงยางอนามัยขยายตัวมากขึ้น เป็นเหตุให้มีความต้องการยางพาราที่จะใช้เป็นวัตถุดิบมากขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังใช้เป็นอุปกรณ์ทางการแพทย์บางชนิด เช่น ถุงมือยาง เป็นต้น สำหรับสถานการณ์การผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทยในปัจจุบัน เมื่อทำการเปรียบเทียบกับปริมาณยางธรรมชาติของโลก การผลิตของไทยยังคงอยู่ในอันดับที่สามารถรองจากมาเลเซียและอินโดนีเซียตามลำดับ (สมิตรา, 2534) จะเห็นได้ว่า นอกจากยางพาราจะมีความสำคัญต่อชาวสวนยางในแง่ของการเป็นสินค้าที่ทำการรายได้ให้กับครอบครัวแล้ว ยางพารายังมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ และยังมีความสำคัญต่อธุรกิจอุตสาหกรรมต่าง ๆ หลายประเภทของโลกอีกด้วย

อย่างไรก็ตามการผลิตยางพาราในประเทศไทย ซึ่งมีแหล่งผลิตที่สำคัญอยู่ทางภาคใต้ของประเทศ ยังคงประสบปัญหาอีกมากมายทั้งในด้านการผลิตที่ไม่ถูกวิธีทำให้ได้ผลผลิตต่ำกว่าที่ควร และปัญหาทางด้านการตลาดที่กำลังประสบกับปัญหาราคายางตกต่ำอยู่ในขณะนี้ จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือและแก้ไขจากหลาย ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านี้ให้หมดไปหรือให้ลดน้อยลงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อย่างไรก็ตามปัญหาดังกล่าวจะไม่สามารถแก้ไขหรือจัดให้หมดไปได้ หากไม่มีการศึกษาวิจัยถึงปัญหาเบื้องต้นเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพปัญหาที่แท้จริงทุกด้าน ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การผลิตและการตลาดยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา ซึ่งนับเป็นแหล่งผลิตยางพาราที่สำคัญแห่งหนึ่ง ซึ่งจากสถิติพื้นที่ที่ใช้ในการผลิตยางพาราของจังหวัดสงขลาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529, 2530, 2531 และ 2532 คือ 1,623,704 ไร่, 1,641,839 ไร่, 1,662,639 ไร่ และ 1,680,104 ไร่ ตามลำดับ (กลุ่มยางพารา, 2533) โดยการศึกษานี้จะศึกษาในด้านการผลิต การตลาด การต้องการความช่วยเหลือของเกษตรกรที่ทำงานยางในพื้นที่ดังกล่าว เพื่อที่เกษตรกรจะได้พัฒนาการทำสวนยางของตนให้ดีขึ้น

ผลการศึกษาดังกล่าวที่ได้รับ นอกจากจะทำให้ทราบถึงสภาพที่แท้จริงของการทำสวนยางพาราในพื้นที่ดังกล่าวนี้โดยตรงแล้ว ยังสามารถนำผลการศึกษาดังกล่าวมาใช้เพื่อเป็นแนวทางให้กับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้นำเอาไปใช้ในการพัฒนาการผลิตยางธรรมชาติให้เหมาะสมกับสภาพที่เป็นจริง และทำการส่งเสริมการผลิตยางพาราให้ตรงกับความต้องการของเกษตรกรในพื้นที่อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลาต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรที่ทำงานยางพาราในอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา
2. ศึกษาสภาพการผลิตและการตลาดยางพาราของเกษตรกร อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา
3. ศึกษาถึงปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือของเกษตรกรที่ทำงานยางพาราในอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากการศึกษาในครั้งนี้ คาดว่าจะมีประโยชน์ในด้านการนำไปใช้คือ

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำผลการศึกษานี้ไปเป็นข้อมูลประกอบการกำหนดแผนงานและนโยบายสำหรับการพัฒนาระบบการผลิตยางพาราให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน
2. สามารถนำผลการศึกษานี้ไปใช้ประกอบการทำวิจัยในเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไปได้
3. สามารถใช้ผลการศึกษานี้ประกอบการตัดสินใจในการทำธุรกิจทางการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำสวนยางเพื่อการค้า หรือธุรกิจอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

นิยามศัพท์

ยาง หมายถึง ยางพารา (Hevea brasiliensis)

สวนยาง หมายถึง พื้นที่ตั้งแต่ 2 ไร่ขึ้นไป ปลูกต้นยางไร่ละไม่น้อยกว่า 10 ต้น

ยางธรรมชาติ หมายถึง ยางแผ่นดิบ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง ยางเครพ น้ำยางสด น้ำยางข้น และเศษยางทุกประเภท

การกรีดยาง หมายถึง วิธีการทำให้น้ำยางสดออกมาจากลำต้นโดยเกิดความเสียหายกับต้นยางน้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การแปรรูป หมายถึง การเปลี่ยนสภาพของยางธรรมชาติ น้ำยางสดเป็นยาง
 ธรรมชาติอื่น ๆ หรือเปลี่ยนไปเป็นผลิตภัณฑ์หรือวัสดุที่สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาในเชิงสำรวจเกี่ยวกับสภาพการผลิตยางพาราและสภาพการตลาดยางพาราของ
 เกษตรกรชาวสวนยางพาราในอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา ในปี พ.ศ. 2534 เท่านั้น โดยการใช้
 แบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลจากประชากรที่สุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive
 Sampling) ในการเลือกตำบลที่จะทำการศึกษา ได้มา 3 ตำบล คือตำบลปลักหนู ตำบล
 คลองขวาง และตำบลสะทอน ทั้งนี้เพราะทั้ง 3 ตำบลดังกล่าว มีเกษตรกรที่ทาสวนยางเป็น
 จำนวนมากและสภาพพื้นที่สะดวกต่อการศึกษา จากนั้นก็จะทำการสุ่มตัวอย่างเกษตรกรจาก 3
 ตำบลดังกล่าวแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple
 Sampling) ประกอบกัน โดยจะทำการสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 110 ราย โดยเก็บ
 ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในตำบลคลองขวางและตำบลสะทอน ตำบลละ 40 ตัวอย่าง และจาก
 ตำบลปลักหนูจำนวน 30 ตัวอย่าง ทั้งนี้เพราะตำบลปลักหนูมีเกษตรกรที่ประกอบอาชีพทาสวนยาง
 พاران้อยที่สุดในจำนวน 3 ตำบลดังกล่าวที่เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง และเก็บข้อมูลต่าง ๆ มา
 ศึกษา ข้อมูลดังกล่าวนับเป็นข้อมูลปัจจุบันและมีขอบเขตของการเก็บข้อมูล ณ. ช่วงเวลาหนึ่ง
 พร้อม ๆ กันเท่านั้น

การตรวจเอกสาร

พิชัย สราญรมย์ (2527) ศึกษาเกี่ยวกับตลาดยางพาราศูนย์กลางการค้ายางใน
 ประเทศไทย หรือตลาดยางในประเทศ มีอยู่ 6 แห่ง คือ หาดใหญ่ ตรัง ยะลา นราธิวาส
 ภูเก็ต กรุงเทพฯ หาดใหญ่เป็นศูนย์กลางการค้ายางที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ ปัจจุบันที่เอื้ออำนวยให้
 หาดใหญ่มีความสำคัญในการค้ายางคือมีสถาบันการเงินหลายแห่ง รวมทั้งการคมนาคมสะดวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีบริษัทส่งออกหลายบริษัท และมีโรงงานแปรรูปยางแผ่น รถม้วน ยางเครพ ยางแท่งอยู่มากที่สุด และยังมีศูนย์วิจัยการยางตั้งอยู่คอยอำนวยความสะดวกในด้านวิชาการ และตรวจสอบคุณภาพยาง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าอำเภอหาดใหญ่มีความสำคัญต่อการค้ายางของประเทศมากขึ้น

วิชิต สุวรรณปรีชา (2529) ได้กล่าวถึงลักษณะทางพฤกษศาสตร์ของยางพาราพอสรุ๊ปได้ดังนี้ ยางพาราเป็นไม้ยืนต้นประเภทไม้เนื้ออ่อน เมื่อโตเต็มที่มีความสูงประมาณ 25-30 เมตร เปลือกนอกมีสีค่อนข้างคล้ำ ใต้เปลือกมีสีชมพูไปจนถึงสีแดงหรือสีม่วงอ่อน เปลือกหนาประมาณ 6.5-15.0 มิลลิเมตร ระหว่างเปลือกอ่อนและเปลือกแข็งมีท่อน้ำยาง (Latex vessels) เป็นจำนวนมากพัวพันไปทางขวาเป็นเกลียวรอบลำต้น ใบมีก้านยาวแต่ละก้านมี 3-5 ใบ ใบยาวประมาณ 10-20 เซนติเมตร ผลัดใบปีละครั้งในช่วงฤดูแล้ง เริ่มออกดอกเมื่อมีอายุประมาณ 5-6 ปี ดอกมีขนาดเล็ก สีเหลืองเป็นช่อ ดอกตัวผู้และตัวเมียอยู่คนละดอกในช่อเดียวกัน ดอกตัวเมียโตกว่าดอกตัวผู้ จะออกดอกปีละ 2 ครั้งคือในช่วงเดือนกุมภาพันธ์-มิถุนายนและในช่วงเดือนสิงหาคม-ตุลาคมอีกครั้งหนึ่ง เมล็ดมีสีน้ำตาลคล้ายเมล็ดมะม่วง มีราก 2 ชนิดคือ รากแก้ว และรากแขนง น้ำยางมีลักษณะเป็นสีขาวข้นคล้ายน้ำนม

ฉกรรจ์ แสงรักษาวงศ์ และคณะ (2529) ศึกษาถึงการปฏิบัติต่อดันยางก่อนกรีดยอดขั้นแรกตัดแต่งกิ่งในระดับต่ำกว่า 2 เมตรออกให้หมด ควรปลูกซ่อมเมื่อหลังปลูกยางภายใน 6 เดือน การปลูกพืชแซมไม่ควรปลูกหลังต้นยางอายุ 3 ปี และปลูกพืชแซมห่างจากต้นยาง 3-5 เมตร ควรใส่ปุ๋ยบำรุงบ้าง พืชที่แนะนำให้ปลูกได้แก่ ข้าวไร่ สับปะรด หรือพืชล้มลุกไม่ควรปลูกพืชแซมจำพวกอ้อย มันสำปะหลัง

สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (2533) รายงานถึงการเปรียบเทียบผลผลิตในทุกรอบ 10 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 ถึง 2540 ซึ่งจะเห็นได้ว่าการเพิ่มผลผลิตขึ้นทุก ๆ 10 ปี ซึ่งปริมาณการผลิตตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500, 2510, 2520 และ 2530 มีปริมาณดังนี้คือ 134,962 ตัน, 209,172 ตัน, 430,885 ตัน และ 921,558 ตัน ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และยังคาดการณ์ถึงปริมาณผลผลิตยางพาราในปี 2540 ไว้ด้วยว่าจะมีปริมาณการผลิตถึง 1,653,000 ตัน

สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (2533) รายงานว่า ตลาดยางธรรมชาติจะจำแนกได้เป็น 2 ส่วนคือ ตลาดในประเทศกับตลาดต่างประเทศ ยางธรรมชาติที่ประเทศไทยผลิตได้มากกว่าร้อยละ 95 ส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ มีการใช้ในประเทศเพียงร้อยละ 5 ของผลผลิตที่ผลิตได้ซึ่งชาวสวนยางจะขายผลผลิตยางให้กับพ่อค้าเร่ พ่อค้าในหมู่บ้าน พ่อค้าในเมือง และพ่อค้าส่งออกในกรณีที่เป็นสวนยางขนาดใหญ่ ซึ่งนอกจากพ่อค้าเร่อาจจะขายยางต่อให้กับพ่อค้าในหมู่บ้านและพ่อค้าในหมู่บ้านก็จะขายยางต่อให้กับพ่อค้าในเมือง ซึ่งพ่อค้าในเมืองก็จะรวบรวมผลผลิตยางขายต่อไปยังพ่อค้าส่งออกอีกทอดหนึ่ง ซึ่งพ่อค้าส่งออกก็ต้องนำยางเข้าไปยังโรงรมยางและหีบห่อเสียก่อน เพื่อให้พร้อมที่จะส่งออกไปยังต่างประเทศได้ ดังนั้นภาวะการค้ายางในประเทศจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับภาวะการค้ายางในต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่

วิธีการศึกษา

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลซึ่งเก็บมาโดยตรงจากการสัมภาษณ์เกษตรกร ข้อมูลนี้จะนำมาวิเคราะห์เพื่อการศึกษา สำหรับวิธีการเก็บข้อมูลมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1.1 สุ่มเลือกตำบลที่จะทำการศึกษาจากตำบลต่าง ๆ ในเขตอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา จำนวน 3 ตำบล โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยตำบลที่ได้สุ่มมาคือ ตำบลปลักหนู ตำบลคลองขวาง และตำบลสะท้อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เนื่องจากทั้ง 3 ตำบลดังกล่าวมีเกษตรกรที่ประกอบอาชีพทำสวนยางมาก และพื้นที่ก็ง่ายต่อการเก็บข้อมูลและการศึกษาด้วย

1.1.2 สุ่มเลือกประชากรที่เป็นเกษตรกรชาวสวนยาง ซึ่งมีพื้นที่เพาะปลูกอยู่ในตำบลปลักหนู ตำบลคลองขวาง และตำบลสะท้อน ในอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ประกอบกันจำนวน 110 ตัวอย่าง โดยเก็บจากตำบลคลองขวางและตำบลสะท้อนจำนวนตำบลละ 40 ตัวอย่าง และเก็บจากตำบลปลักหนูจำนวน 30 ตัวอย่าง ทั้งนี้เพราะตำบลปลักหนูมีเกษตรกรที่ประกอบอาชีพทำสวนยางน้อยที่สุดในจำนวน 3 ตำบลที่เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.1.3 ทดสอบแบบสอบถาม โดยทำการเก็บข้อมูลตามที่ต้องการ จากการสัมภาษณ์ประกอบกับแบบสอบถามจากเกษตรกรที่ทำสวนยางพาราในเขตพื้นที่อำเภอนาทวี นอกเหนือจาก 3 ตำบลที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างคือ ตำบลปลักหนู ตำบลคลองขวาง ตำบลสะท้อน

1.1.4 เก็บข้อมูลตามที่ต้องการ จากการสัมภาษณ์ประกอบกับแบบสอบถามตามกลุ่มตัวอย่างที่เลือกมา

1.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้ศึกษาหรือเก็บรวบรวมไว้แล้ว เป็นข้อมูลแวดล้อมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะศึกษา วัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมข้อมูลประเภทนี้ เพื่อนำไปเป็นพื้นฐานในการกำหนดประเด็นเรื่องราวที่จะศึกษา

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากการศึกษาในเชิงสำรวจ การวิเคราะห์ข้อมูลปฐมภูมิจะใช้ค่าสถิติดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 ค่าร้อยละ (PERCENTAGE)

$$\text{สูตร} \quad \text{ค่าร้อยละ} = \frac{n}{N} * 100$$

n = จำนวนตัวอย่างของเกษตรกรที่ทำการศึกษา

N = จำนวนตัวอย่างของเกษตรกรทั้งหมดที่ทำการศึกษา

2.2 ค่าเฉลี่ย (MEAN)

$$\text{สูตร} \quad \text{ค่าเฉลี่ย} \quad \bar{X} = \frac{\sum_{i=1}^n x_i}{N}$$

\bar{X} = ค่าเฉลี่ยของตัวแปรที่ทำการวิเคราะห์

n

$\sum_{i=1}^n x_i$ = ผลรวมของเกษตรกรที่ ($i=1, 2, 3, \dots, N$)

$i=1$

N = จำนวนตัวอย่างของเกษตรกรทั้งหมด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

สภาพทั่วไปของอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา

ที่ตั้งอาณาเขต

ที่ตั้งของอำเภอนาทวี ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของจังหวัดสงขลา ตั้งอยู่ที่ถนนเพชรเกษม หมู่ที่ 1 ตำบลนาทวี มีพื้นที่ทั้งหมด 620 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อบ้านขาว ตำบลท่าหมอไทร อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา

ทิศใต้ ติดต่อรัฐเคดาห์ สหพันธ์รัฐมาเลเซีย

ทิศตะวันออก ติดต่อบางใหญ่ อำเภอเทพา ตำบลคูหา ตำบลเขาแดง อำเภอสะบ้าย้อย และหลักเขตไทย-มาเลเซียที่ 33

ทิศตะวันตก ติดต่อบางลา ตำบลปริก ตำบลสำนักแต้ว อำเภอสะเดา และหลักเขตไทย-มาเลเซีย ที่ 28 ก.

การคมนาคม

การคมนาคมระหว่างอำเภอกับจังหวัดสงขลาและจังหวัดใกล้เคียง ทางบกการติดต่อกับจังหวัดสงขลา มีถนนลาดยาง 2 สาย คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สาขานาทวี-สงขลา ระยะทางยาว 57 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทาง 1 ชั่วโมง
- สาขคลองแงะ-หาดใหญ่-สงขลา ระยะทางยาว 88 กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางประมาณ 1.30 ชั่วโมง

- สาขานาทวี-ประกอบ ระยะทางยาว 30 กิโลเมตร

- อำเภอนาทวี-คลองแงะ-สะเตา จังหวัดสงขลา ระยะทาง 50 กิโลเมตร

- อำเภอนาทวี-โคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ระยะทางยาว 30 กิโลเมตร

- อำเภอนาทวี-อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ระยะทางยาว 48 กิโลเมตร

- อำเภอนาทวี-อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ระยะทางยาว 20 กิโลเมตร

การคมนาคมภายในอำเภอการติดต่อระหว่างอำเภอกับตำบล หมู่บ้าน มีทั้งถนนลูกรัง และถนนลาดยาง สามารถติดต่อคมนาคมได้สะดวกทุกฤดูกาล

การแบ่งเขตการปกครอง

อำเภอนาทวี ประกอบด้วย 10 ตำบล 85 หมู่บ้าน

1. ตำบลนาทวี	มี 13 หมู่บ้าน	เป็นหมู่บ้าน อพป. 7 หมู่บ้าน
2. ตำบลท่าประคู้	มี 9 หมู่บ้าน	เป็นหมู่บ้าน อพป. 4 หมู่บ้าน
3. ตำบลสะท้อน	มี 9 หมู่บ้าน	เป็นหมู่บ้าน อพป. 4 หมู่บ้าน

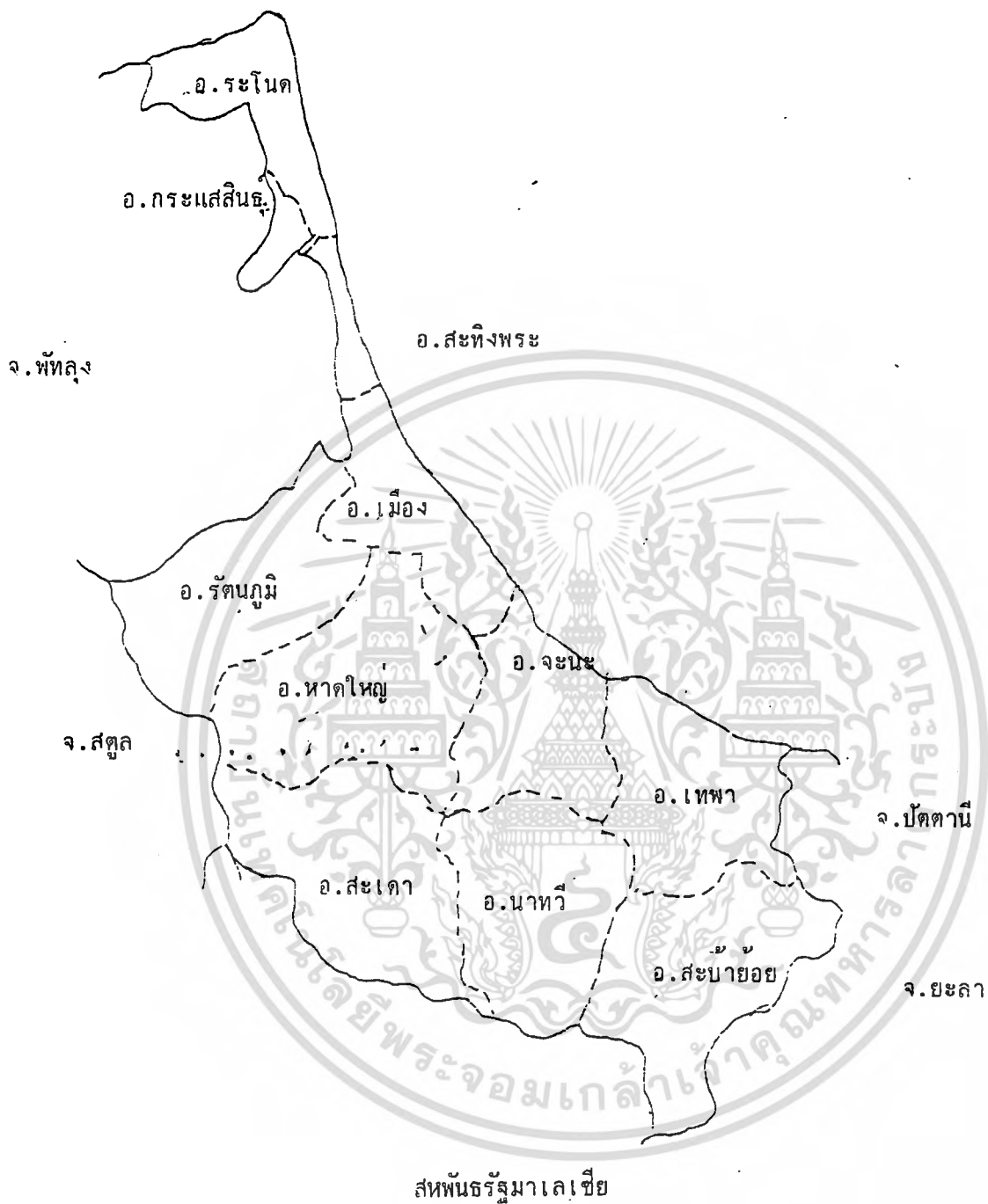
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เป็นหมู่บ้านไทย-มาเลเซีย 2
หมู่บ้าน
4. ตำบลทับช้าง มี 9 หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้าน อพป. 3 หมู่บ้าน
เป็นหมู่บ้านไทย-มาเลเซีย 2
หมู่บ้าน
5. ตำบลประกอบ มี 7 หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้าน อพป. 4 หมู่บ้าน
เป็นหมู่บ้านไทย-มาเลเซีย 4
หมู่บ้าน
6. ตำบลคลองขวาง มี 6 หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้าน อพป. 2 หมู่บ้าน
เป็นหมู่บ้านไทย-มาเลเซีย 3
หมู่บ้าน
7. ตำบลปลักหนู มี 7 หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้าน อพป. 3 หมู่บ้าน
8. ตำบลคลองทราย มี 8 หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้าน อพป. 2 หมู่บ้าน
9. ตำบลนาหมอศรี มี 8 หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้าน อพป. 6 หมู่บ้าน
10. ตำบลฉาง มี 8 หมู่บ้าน เป็นหมู่บ้าน อพป. 4 หมู่บ้าน
- รวมหมู่บ้าน อพป. 41 หมู่บ้าน หมู่บ้านป้องกันตนเองชายแดนไทย-มาเลเซีย 11

หมู่บ้าน

สาขาวิชา 1 แห่ง คือ สาขาวิชาดนตรี ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 1 ตำบลนาทวิ โดยมีเขต
สาขาวิชาครอบคลุมพื้นที่หมู่ที่ 1, 4, 5 และ 6 ตำบลนาทวิ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

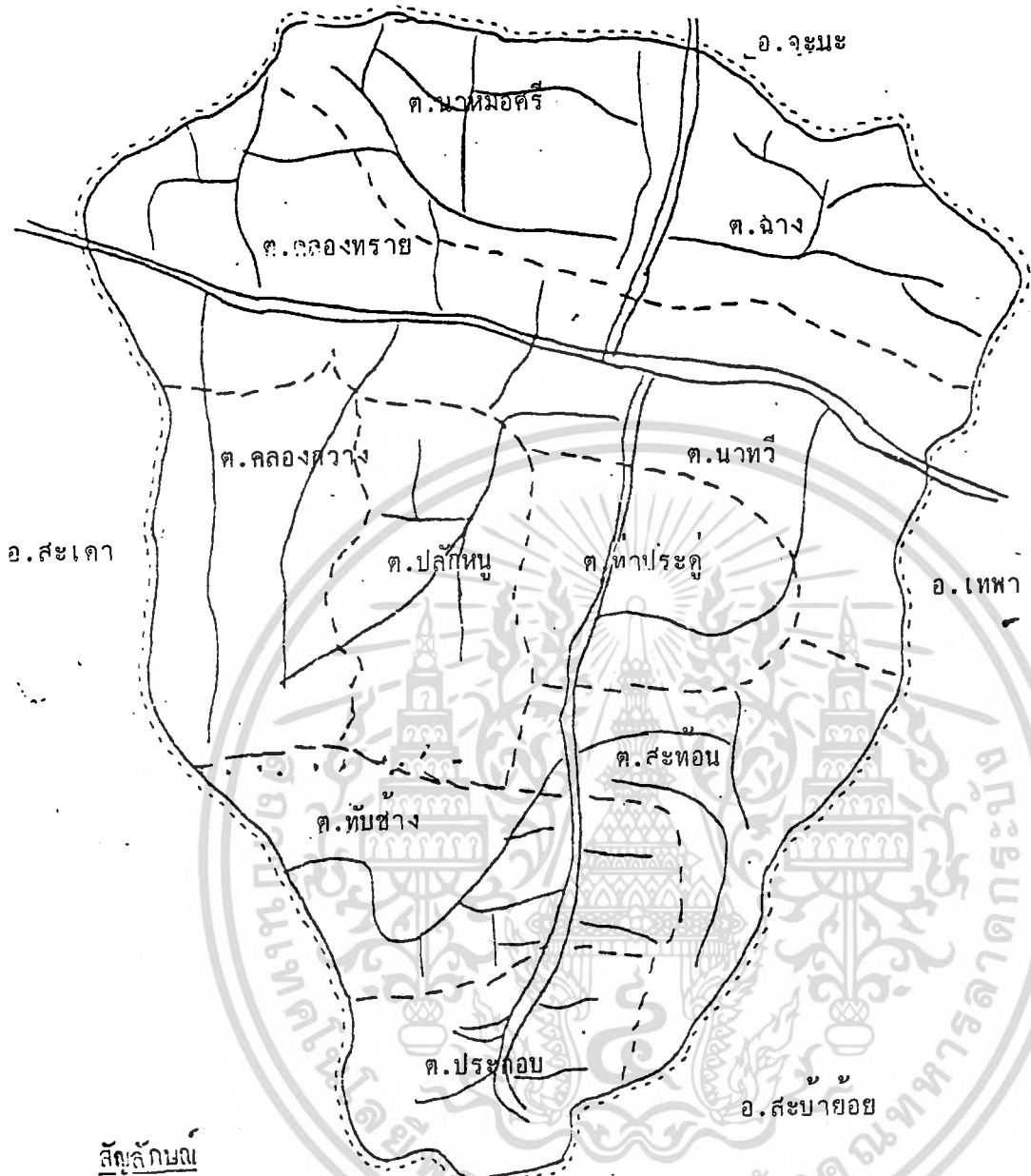

ภาพที่ 1 แผนที่จังหวัดสงขลา

หมายเหตุ : มาตรฐานส่วน 1:50,000

ที่มา : (สำนักงานเกษตรจังหวัดสงขลา, 2535)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สัญลักษณ์**
- ขอบเขตอำเภอ สหพันธรัฐมาเลเซีย
 - - - ขอบเขตตำบล
 - ==== ถนนลาดยาง
 - _____ ถนนลูกรัง

ภาพที่ 2 เส้นทางคมนาคมในอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา

หมายเหตุ : มาตรฐาน 1:5,000

ที่มา : (สำนักงานเกษตรจังหวัดสงขลา, 2535)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3 แผนที่สังเขปอำเภอเทหา จังหวัดสงขลา

ที่มา : (สำนักงานเกษตรจังหวัดสงขลา, 2535)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประชากรและครัวเรือน

1. มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น	41,944 คน
2. ประชากรชาย	21,214 คน
ประชากรหญิง	20,730 คน
3. มีครัวเรือนทั้งสิ้น	7,769 ครอบครั
4. มีครัวเรือนเกษตรกร	6,733 ครอบครั

ทวีปชากรธรรมชาติ

มีเหมืองแร่ดีบุก 1 แห่ง อยู่ในท้องที่ตำบลฉาง

มีป่าสงวนแห่งชาติ 7 ป่า

1. ป่าสงวนแห่งชาติป่ากราด
2. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาตม-เขาน้ำค้าง-ควนนางสยา-ควนเขาไผ่และ
3. ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าเขาตม-เขาเสม็ด-ควนซีเทรง
4. ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าควนพน
5. ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าควนเขาโพธิ์-เขารังเก็ยจ
6. ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าควนหินเกา
7. ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าควนนายเสน-ป่าควนเสม็ดชุน-ป่าควนแม่เขานา-

ควนซีเทรง

ควนลูกหมี่-ควนปาหยัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การอุตสาหกรรม

โรงเลื่อย	1	โรง
โรงน้ำแข็ง	2	โรง
โรงทำอิฐเผา	2	โรง
โรงเลื่อยไม้แปรรูปยางพารา	2	โรง

การพาณิชย์กรรม

บริษัท	3	แห่ง
ห้างหุ้นส่วน	6	แห่ง
โรงพยาบาล	1	แห่ง
ร้านค้า	225	แห่ง
สถานบริการน้ำมันเชื้อเพลิง	3	แห่ง
ร้านซ่อมเครื่องยนต์	60	แห่ง

สถานที่ท่องเที่ยว

1. อุทยานแห่งชาติเขาน้ำค้าง ครอบคลุมพื้นที่ 3 ตำบล คือ ตำบลคลองขวาง

ตำบลประกอบ ตำบลทับช้าง มีน้ำตกสวยงามหลายแห่งคือ

- น้ำตกโตนลาด อยู่ที่หมู่ที่ 1 ตำบลคลองขวาง
- น้ำตกโตนลาดฟ้า อยู่ที่หมู่ที่ 1 ตำบลคลองขวาง
- น้ำตกโตนสูง อยู่ที่หมู่ที่ 5 ตำบลประกอบ
- น้ำตกโตนน้ำคำ อยู่ที่หมู่ที่ 6 ตำบลประกอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. บ่อน้ำร้อน อยู่หมู่ที่ 2 ตำบลประกอบ (ยังไม่พัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว)
3. กำแพงดิน ซึ่งเป็นกำแพงเมืองเก่า อยู่ทางทิศตะวันตกของที่ว่าการอำเภอนาทวี
4. ภาพเขียนเพดานอุโบสถ ของวัดนาหว้า ตั้งอยู่หมู่ที่ 1 ตำบลฉาง

สภาพการผลิตยางพารา

การปลูกยางพาราของอำเภอนาทวี มีเนื้อที่ปลูกยางพารา 138,426 ไร่ หรือร้อยละ 79 ของพื้นที่ทำการเกษตรของอำเภอนาทวี ซึ่งมีการปลูกยางอยู่ทางตอนบนและตอนกลางของอำเภอเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากสภาพพื้นที่เหมาะสมกับการปลูกยางพาราทุกตำบล มีเกษตรกรปลูกยางจำนวน 5,606 ครัวเรือน ส่วนใหญ่เกษตรกรจะมีการปลูกยางพันธุ์ดี ในจำนวนเนื้อที่ปลูกยางพารา 138,426 ไร่ มีการปลูกยางพันธุ์ดี 129,635 ไร่ หรือร้อยละ 94 มีสวนยางพื้นเมือง 8,791 ไร่ หรือร้อยละ 6 สวนพันธุ์ดีได้รับผลผลิตเฉลี่ย 312 กก./ไร่/ปี ในการปลูกยางพาราส่วนใหญ่เกษตรกรจะขอทุนส่งเคราะห์การทำสวนยางและมีการปลูกยางพาราแบบที่ 1 คือ นำต้นยางติดตามมาปลูกในหลุมที่เตรียมไว้แล้ว ในการปลูกยางพารา เกษตรกรมีการปลูกแทนสวนยางเก่าโดยการโค่นต้นยางเก่าทิ้ง และมีผู้รับซื้อต้นยางพาราที่โค่นแล้วในราคาไร่ละ 3,000-5,000 บาท และมีการเตรียมพื้นที่โดยการไถดินพื้นที่ที่มีต้นไม้อื่นหรือสิ่งกีดขวางอื่น ๆ ออก แล้วทำการเก็บเศษไม้ตอไม้ออก มีการไถพรวนพื้นที่และขุดหลุมปลูก ส่วนต้นพันธุ์นั้นเกษตรกรบางรายมีการเตรียมต้นพันธุ์เอง บางรายสั่งซื้อต้นพันธุ์จากในตลาดอำเภอนาทวี และอำเภอใกล้เคียง หรือบางรายสั่งซื้อพันธุ์ยางจากจังหวัดตรัง หรือจังหวัดใกล้เคียง ส่วนพันธุ์ยางนั้นเกษตรกรนิยมปลูกพันธุ์ RRIM 600 เป็นส่วนมาก แต่ก็มีเกษตรกรบางรายนิยมปลูกพันธุ์ GT 1, RRIM 623, PR 255, PBM 24, PB 5/51 ฯลฯ

ในการปลูกยางพาราของเกษตรกรอำเภอนาทวี เกษตรกรปลูกยางตามภูเขา ความเขา เนินเขา เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสภาพเหล่านี้อยู่ในพื้นที่ตำบลทับช้าง, ประกอบ, สะท้อน, ปลักหนู, คลองขวาง, คลองทราย, ฉาง และนาทวีบางส่วนของทางทิศตะวันออกของตำบล ส่วนตำบลอื่น ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลง 98047 ต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จะเป็นพื้นที่ราบและที่เนินเขาเล็กน้อย ดังนี้เกษตรกรจึงใช้วิธีการปลูกและเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ไม่เหมือนกัน และได้รับผลผลิตที่ต่างกัน แต่ก็ไม่มากนัก การทำสวนยางพาราเกษตรกรจำนวนร้อยละ 80 ปลูกยางพาราโดยการขอกุทุนจากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ส่วนเกษตรกรอีกจำนวนร้อยละ 20 ปลูกยางพาราด้วยทุนของตนเอง ในการขอกุทุนสงเคราะห์จากสำนักงานกองทุน ฯ เกษตรกรจะได้รับทุนสงเคราะห์ในการปลูกยางแบบที่ 1 คือ ใช้ต้นยางตาเขียวมาปลูก จะได้รับทุนสงเคราะห์ประมาณ 5,025.52 บาท/ไร่ ส่วนเกษตรกรที่ขอกุทุนสงเคราะห์แบบที่ 2 คือ มีการปลูกต้นยางพื้นเมืองไว้ในแปลง เมื่อต้นยางโตได้ขนาดจึงทำการตัดตา เกษตรกรจะได้รับทุนสงเคราะห์ประมาณ 5,416.30 บาท/ไร่ การทำสวนยางที่ได้รับทุนสงเคราะห์ เกษตรกรจะปฏิบัติตามคำแนะนำของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง โดยมีเจ้าหน้าที่ของกองทุนสงเคราะห์ออกตรวจเยี่ยมและให้คำแนะนำจนกระทั่งปิดสวน คือใช้เวลาดั้งแต่ปลูกจนยางอายุ 7 ปีครึ่ง แล้วทำการปิดสวน เกษตรกรสามารถเปิดกรี๊ดได้ เมื่อต้นยางพารามีเส้นรอบวง 50 เซนติเมตร ที่ส่วนสูงวัดจากพื้นดินมีความสูง 150 เซนติเมตร ส่วนเกษตรกรที่ไม่ได้ขอกุทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เกษตรกรจะใช้ทุนของตนเอง โดยหาซื้อพันธุ์ยางจากแหล่งจำหน่ายยางชำถุงต่าง ๆ ในอำเภอนาทวี ในราคาต้นละ 6-158 บาท แล้วแต่ชนิดของพันธุ์ยาง สำหรับพันธุ์ยางดังได้กล่าวมาแล้ว เกษตรกรทั้งขอกุทุนสงเคราะห์และไม่ขอกุทุนสงเคราะห์นิยมปลูกยางพันธุ์ RRIM 600 เป็นอันดับหนึ่ง เกษตรกรซื้อปัจจัยการผลิตต่าง ๆ เช่น ปุ๋ย, ยา, สารเคมี, วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ จากร้านค้าในตัวอำเภอนาทวีและอำเภอใกล้เคียงในการทำสวนยางด้วยทุนของตนเอง จะมีเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรคอยให้คำแนะนำตั้งแต่ปลูกเรื่อยไปจนถึงต้นยางพาราหมดอายุให้ผลผลิต การปลูกยางโดยใช้ทุนของตนเอง เกษตรกรจะใช้ทุนในการทำสวนยางตกไร่ละประมาณ 2,500-4,000 บาท

ในการทำสวนยางพาราของเกษตรกร เกษตรกรจะเปิดกรี๊ดยางได้เมื่ออายุยางประมาณ 7-8 ปี โดยเกษตรกรจะเปิดกรี๊ดเมื่อเสร็จสิ้นจากฤดูยางผลัดใบ คือ ประมาณเดือนพฤษภาคมถึงมิถุนายน เกษตรกรจะใช้ระบบกรี๊ด 3-4 วันเว้น 1 วัน เป็นส่วนใหญ่ และใช้การกรี๊ดครั้งละต้น ซึ่งการใช้ระบบกรี๊ด 3-4 วันเว้น 1 วันไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ แต่เนื่องจากเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากเกษตรกรมีภาระทางครอบครัว คือ เศรษฐกิจทางการเงินมีเคือง เกษตรกรมีความจำเป็น ต้องใช้จ่ายเงินและส่วนใหญ่เกษตรกรที่ปลูกยางพาราเป็นเกษตรกรรายย่อยที่มีส่วนขาดต่ำกว่า 16 ไร่ เกษตรกรจึงต้องกรีดยางทุกวัน เพื่อนำยางจำหน่ายเอาเงินมาใช้จ่ายในเรื่องต่าง ๆ ตามความจำเป็นประจำวัน สำหรับผลผลิตของยางพารา ซึ่งแต่ละตำบลมีการใช้วิธีการและ เทคโนโลยีต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน ผลผลิตที่ได้รับก็ย่อมแตกต่างกัน ในจำนวน 10 ตำบลของ อำเภอนาทวีมีพื้นที่ปลูกยางพันธุ์ดี 129,635 ไร่ มีพื้นที่ยางพาราที่ได้รับผลผลิตแล้ว 82,631 ไร่ ผลผลิตที่ได้รับเฉลี่ย 312 กก./ไร่ และตำบลต่าง ๆ ของอำเภอนาทวีมีพื้นที่สามารถกรีดยางได้ แล้วและได้รับผลผลิตเฉลี่ย (ตารางที่ 1)

จากการที่สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ช่วยเหลือเกษตรกรเจ้าของสวนยางพารา โดยการให้ทุนสงเคราะห์แก่เกษตรกรตั้งแต่ปลูกจนกระทั่งประมาณ 7 ปีครึ่ง ถึงแม้รัฐบาลจะให้การช่วยเหลือเกษตรกรเจ้าของสวนยางอย่างเต็มที่ แต่เกษตรกรเจ้าของสวนยางที่ได้รับทุนสงเคราะห์ส่วนใหญ่จะเป็นเกษตรกรสวนยางรายย่อย มักไม่ค่อยเห็นความสำคัญของการดูแลรักษาสวนยางของตนเอง ทั้ง ๆ ที่มีเจ้าหน้าที่ของกองทุนสงเคราะห์ติดตามดูแลและให้คำแนะนำ เมื่อเกษตรกรเจ้าของสวนยางพ้นจากการสงเคราะห์ของกองทุนสงเคราะห์ ก็ถือว่าพ้นภาระของเจ้าหน้าที่กองทุนสงเคราะห์ จึงทำให้เกษตรกรบางรายปล่อยปละละเลยสวนยางของตนเอง เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรจึงเข้ามามีบทบาท โดยการรับช่วงต่อจากกองทุนสงเคราะห์ โดยการติดตามดูแลแนะนำให้ความรู้แก่เจ้าของสวนยางที่พ้นสงเคราะห์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เจ้าของสวนยางพ้นสงเคราะห์เห็นความสำคัญของการบำรุงรักษาสวนอย่างถูกวิธี มีความรู้ในการปฏิบัติดูแลรักษาสวนโดยเฉพาะในเรื่องของการเปิดกรีด ระบบกรีด การใส่ปุ๋ย การป้องกันโรคหน้ายาง การทำยางแผ่นที่มีคุณภาพ และการรวมกลุ่มกันขายยาง ดังนั้นกรมส่งเสริมการเกษตรจึงจัดให้มีโครงการฝึกอบรมเจ้าของสวนยางพ้นสงเคราะห์ขึ้น ซึ่งในอำเภอนาทวีให้ดำเนินการไปแล้ว 65 รุ่น โดยมีเกษตรกรเข้าร่วมการฝึกอบรมรุ่นละ 20 คน รวมทั้งสิ้นที่สำนักงานเกษตรอำเภอนาทวี ได้ฝึกอบรมเจ้าของสวนยางพ้นสงเคราะห์แล้วจำนวน 1,300 คน ในปี พ.ศ. 2532/2533 จากการติดตามผลการฝึกอบรมเจ้าของสวนยางพ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1 พื้นที่ที่รื้อขางได้และผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่

ตำบล	พื้นที่ปลูก ขางพันธุ์ดี (ไร่)	พื้นที่รื้อ ขางได้ (ไร่)	พื้นที่รื้อ ขางไม่ได้ (ไร่)	ผลผลิต (กก./ไร่/ปี)	รายได้เฉลี่ย (บาท/ปี)	จำนวน เกษตรกรที่ ปลูกขางพารา (ราย)
นาทวี	19,826	12,970	6,856	355	25,560	1,003
สะทอน	22,962	11,147	11,815	375	27,000	788
ท่าประดู่	13,360	9,120	4,240	250	18,000	455
คลองทราย	9,474	6,395	3,079	375	27,000	588
นาหมอศรี	3,187	1,992	1,195	256	18,432	275
ทับช้าง	24,378	19,166	5,212	250	18,000	794
คลองขวาง	15,394	8,454	6,940	250	18,000	467
ปลักหนู	12,090	8,814	3,276	375	27,000	448
ฉาง	2,695	1,978	717	255	18,360	301
ประกอบ	6,269	2,595	3,674	375	27,000	487
รวม	129,635	82,631	47,004	3,116	224,352	5,606

ที่มา : (สำนักงานเกษตรจังหวัดสงขลา, 2535)

สงเคราะห์ เมื่อเกษตรกรได้รับการฝึกอบรมไปแล้ว ปรากฏว่าเกษตรกรได้รับความรู้ ทักษะ และหลักการปฏิบัติต่าง ๆ นำไปใช้กับสวนขางพาราของตนเอง จนทำให้สวนขางพารามีความอุดมสมบูรณ์ ได้รับผลผลิตเพิ่มขึ้น และมีโรคต่าง ๆ ระบาดลดน้อยลง แต่ก็ยังมีปัญหาในเรื่องของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณภาพยางที่เกษตรกรทำยางแผ่น เกษตรกรจำนวนหนึ่งไม่ได้ทำยางแผ่นที่มีคุณภาพ จึงทำให้จำหน่ายไม่ได้ราคาดี

จากจำนวนเกษตรกรเจ้าของสวนยาง 5,606 ครัวเรือน สวนยางยังไม่ได้เปิดกรีดยาง 1,080 ครัวเรือน มีการผลิตยางแผ่นที่มีคุณภาพ 2,194 ครัวเรือน หรือร้อยละ 839 จึงต้องมีการปรับปรุงในส่วนนี้อีกมาก สาเหตุที่เกษตรกรไม่ทำยางแผ่นคุณภาพดีคือ ขาดความรู้ในการทำยางแผ่น อุปกรณ์ในการทำยางแผ่นคุณภาพดีไม่มีความสะอาดพอ ไม่มีการทำความสะอาดอุปกรณ์ก่อนใช้งานหรือหลังใช้งาน เกษตรกรไม่มีโรงเรือนในการทำยางแผ่น หรือมีโรงเรือนแต่ก็ไม่ได้รักษาความสะอาด การผลิตยางแผ่นของเกษตรกรส่วนใหญ่ คุณภาพของยางจะสกปรก มีสิ่งเจือปน และแผ่นยางมีความหนาและคุณภาพของยางขาดความยืดหยุ่น เนื่องจากเกษตรกรใช้กรดซัลฟิวริกในการผสมน้ำยาง ในการจำหน่ายผลผลิตของยางพารา เกษตรกรส่วนใหญ่จำหน่ายยางพาราในรูปของยางแผ่น ประมาณร้อยละ 87 ส่วนอีกร้อยละ 13 เกษตรกรจำหน่ายในรูปของน้ำยาง จากการจำหน่ายยางแผ่นดิบ เกษตรกรจำหน่ายไม่ได้ราคาดีเท่าที่ควร เนื่องจากคุณภาพของยางแผ่นไม่ดี มีสิ่งเจือปนและมีความหนาเป็นที่ไม่ต้องการของพ่อค้าและตลาด ส่วนเกษตรกรอีกจำนวนหนึ่งจำหน่ายยางที่มีคุณภาพ ตลาดต้องการจะจำหน่ายได้ในราคาที่ดีกว่า เกษตรกรส่วนใหญ่จะผลิตยางที่มีคุณภาพชั้น 3-4 จึงทำให้ได้ราคาต่ำ ส่วนเกษตรกรอีกจำนวนหนึ่งผลิตยางที่มีคุณภาพชั้นที่ 1-2 จึงจำหน่ายได้ในราคาดีกว่ายางที่มีคุณภาพต่ำประมาณกิโลกรัมละ 0.50-1.00 บาท เกษตรกรจำนวน 731 ครัวเรือนหรือร้อยละ 13 มีการจำหน่ายยางพาราในรูปของน้ำยางสด ซึ่งพ่อค้าจะไปตั้งจุดรับซื้อตามหมู่บ้านต่าง ๆ โดยวัดค่าความเข้มข้นของน้ำยาง เกษตรกรที่ขายน้ำยางสดให้เหตุผลในการขายน้ำยางสดว่า ลดภาระความยุ่งยากในการทำยางแผ่น ประหยัด และไม่สิ้นเปลืองอุปกรณ์ แต่ในการขายน้ำยางสดเกษตรกรมีปัญหาวินเรื่องของการวัดความเข้มข้นของน้ำยาง เนื่องจากเกษตรกรเจ้าของสวนยางไม่มีความรู้ในเรื่องของเครื่องมือที่เรียกว่า เมโทรแล็ค ซึ่งเป็นเครื่องมือหาค่าเปอร์เซ็นต์ของเนื้อยางแห้ง ซึ่งมีวิธีการคำนวณที่ยุ่งยาก เกษตรกรไม่มีความรู้และความเคยชิน ซึ่งการใช้ เมโทรแล็ค เป็นตัววัดน้ำยางสดทำได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว แต่ไม่มีความแม่นยำ ทำให้การคิดราคาน้ำยางสดผิดพลาดแทนที่เกษตรกรสมควรขายได้ในราคาที่เป็นจริง (สำนักงานเกษตรจังหวัดสงขลา, 2535)

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเผยแพร่ข้อมูลของคลังเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ห้องสมุดคณะเทคโนโลยีการเกษตร

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าอาวาสวัดจันทาราม

บทที่ 3

สภาพการตลาดยางพารา

การตลาดยางพาราในประเทศไทย

ภาวะตลาดภายในประเทศ

ประเทศไทยมีลักษณะเช่นเดียวกับประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติที่สำคัญอื่น ๆ คือ ผลผลิตที่ได้จะใช้ในประเทศเพียงเล็กน้อย นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2503 รัฐบาลเริ่มต้นตัวในการส่งเสริมอุตสาหกรรมยางด้วยการชักชวนชาวต่างประเทศ ให้มาลงทุนผลิตผลิตภัณฑ์ยางภายในประเทศ

ผลิตภัณฑ์ยางที่ใช้ยางธรรมชาติเป็นวัตถุดิบคือ ยางรถยนต์ชนิดต่าง ๆ ยางล้อเครื่องบิน ยางล้อเลื่อนอื่น ๆ ยางรัดของ ท่อยางต่าง ๆ อะไหล่ยางในวงการก่อสร้าง ผลิตภัณฑ์ยางที่ใช้ในบ้าน เช่น เบาะที่นอนพองน้ำ รองเท้ายาง กุญแจยางนามิช ลูกโป่ง และผลิตภัณฑ์ยางที่ใช้ในวงการแพทย์ต่าง ๆ เป็นต้น ยางธรรมชาติส่วนใหญ่จะใช้ในกิจการโรงงานยางรถยนต์ ดังภาพที่ 4 ซึ่งแสดงปริมาณการใช้ยางธรรมชาติภายในประเทศปี 2530 ของสถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร

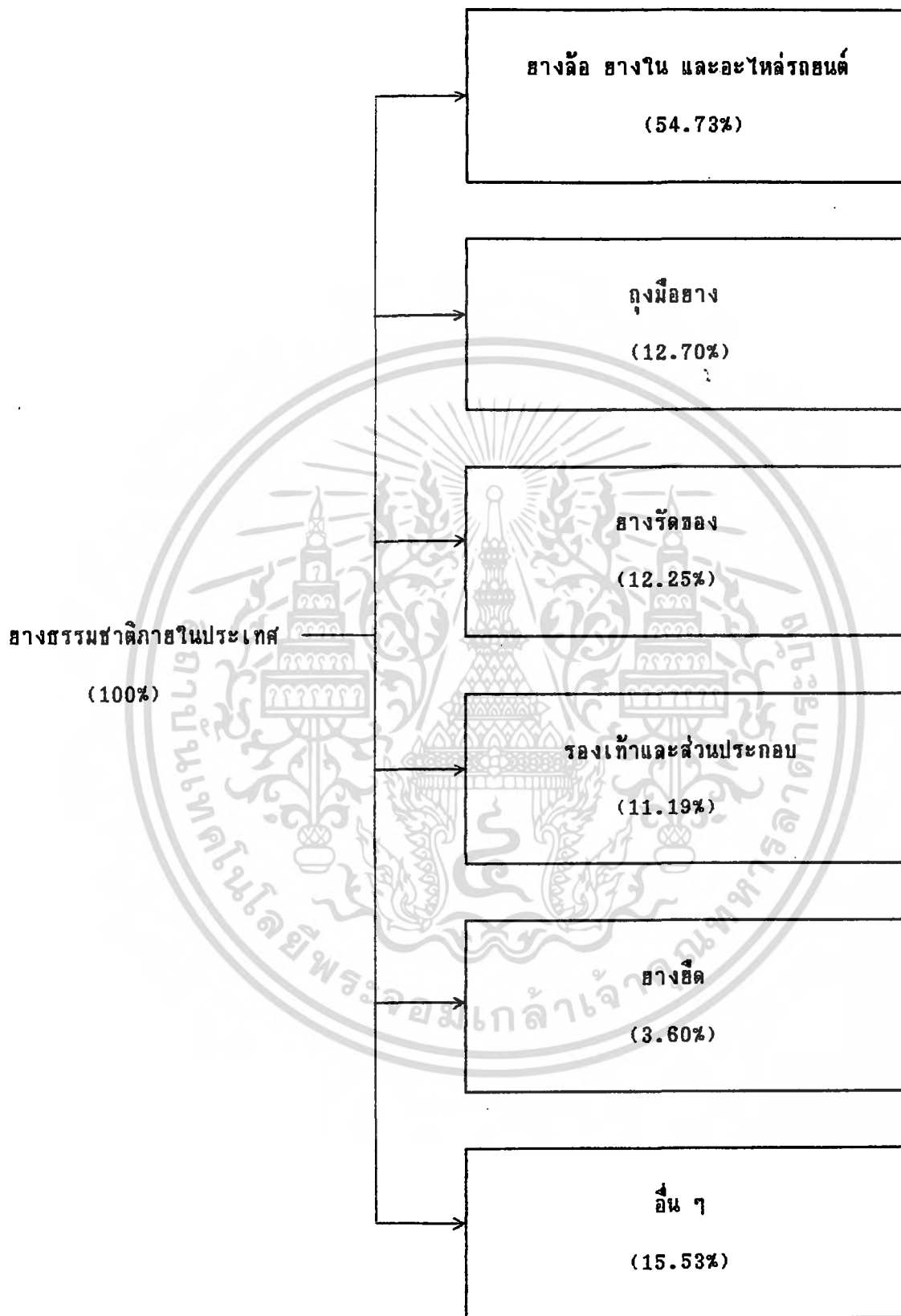
วิธีการตลาด

ประเภทพ่อค้ายางแบ่งออกได้เป็น 4 ระดับคือ

1. พ่อค้าเร่ เป็นพ่อค้าระดับท้องที่ในถิ่นที่การคมนาคมยังไม่สะดวกนัก พ่อค้าเร่จะใช้จักรยานหรือจักรยานยนต์ ไปซื้อยางจากชาวสวนในหมู่บ้าน แล้วขายต่อให้พ่อค้าในหมู่บ้านหรือ

ในเมือง

เอกสารที่ส่งวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4 ปริมาณการให้ยางธรรมชาติภายในประเทศ ปี 2530

ที่มา: กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ (กองวิจัย) ฟ้าสว่างแผน ๒๕.๓.๖, 2533) การศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. พ่อค้าขายในหมู่บ้าน พ่อค้าลักษณะนี้จะเปิดร้านรับซื้อยางควบคู่กับการขายสินค้าอย่างอื่น โดยซื้อในรูปยางแผ่นดิบแล้วขายให้กับพ่อค้าในเมือง นอกจากนี้ยังมีสหกรณ์การเกษตรซึ่งจะรับซื้อยางแผ่นดิบของสมาชิกและส่งขายต่อให้โรงรม

3. พ่อค้าในเมือง พ่อค้าในเมืองจะตั้งร้านรับซื้อยางในตัวเมือง โดยรับซื้อจากพ่อค้าเร่ พ่อค้าในหมู่บ้าน ชาวสวนขนาดกลางและใหญ่

4. ผู้ส่งออก เป็นพ่อค้าในระดับสูงสุด มักมีโรงงานแปรรูป (โรงรมควันและโรงงานทำยางเครพ) ของตนเอง โดยซื้อยางจากพ่อค้าในเมืองหรือสวนขนาดใหญ่

การกำหนดราคายางภายในประเทศ

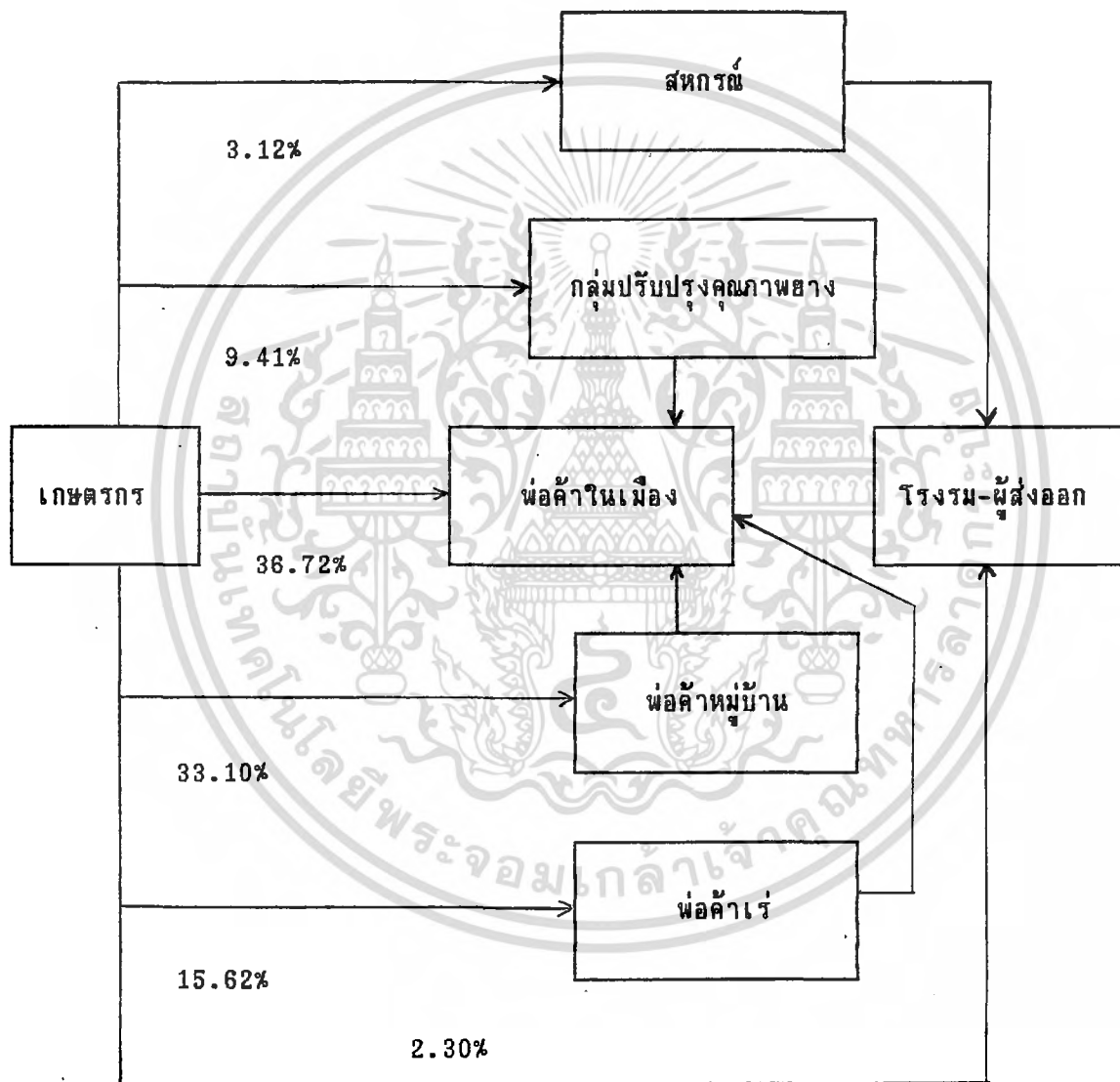
นับตั้งแต่มีการผลิตยางสังเคราะห์ออกสู่ตลาดในปี 2482 การใช้ยางสังเคราะห์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งปี 2505 เป็นต้นมา ปริมาณการใช้ยางสังเคราะห์สูงกว่ายางธรรมชาติ ยางสังเคราะห์จึงเป็นตัวนำในการกำหนดราคายาง โดยที่ราคาของยางสังเคราะห์จะขึ้นลงตามราคาน้ำมัน เช่น ในปี 2516-2517 ราคาของยางธรรมชาติสูงมาก เพราะเกิดวิกฤตการณ์น้ำมัน

ราคาของยางในตลาดภายในประเทศจะเคลื่อนไหวตามราคาขึ้นลงของยางในตลาดโลกอย่างใกล้ชิด เพราะผลผลิตยางประมาณ 95% ส่งออก ซึ่งเป็นยางแผ่นรมควันชั้น 3 เป็นส่วนใหญ่ และตลาดที่สำคัญของยางไทยก็คือ ประเทศญี่ปุ่น

การกำหนดราคาซื้อขายยางภายในประเทศ ผู้ที่มีบทบาทสำคัญก็คือ โรงรม ซึ่งจะประกาศราคาซื้อยางแผ่นรมควันชั้น 3 ในแต่ละวัน หรือที่เรียกกันว่า "เปิดราคา" ซึ่งราคาเปิดจะผันผวนไปตามภาวะตลาดโลก และอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงราคาถึงวันละ 3-4 ครั้ง ผู้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แปรรูปและผู้ทำธุรกิจค้าขายจึงต้องติดตามความเคลื่อนไหวของราคาอย่างใกล้ชิด เพื่อการเก็งกำไร

ภาพที่ 5 วิธีการตลาดยางพาราภาคใต้

ที่มา : (ธนาคารกสิกรไทย จำกัด)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การกำหนดราคาขายแบ่งได้ 3 ระดับ คือ

1. ราคาระหว่างโรงรมและยี่ปัว คือ ราคาขายแผ่นรมควันชั้น 3 ที่โรงรมเปิดจริง แต่ถ้าขายแผ่นที่นำมาขาย มีเปอร์เซ็นต์ของน้ำน้อยกว่าหรือมากกว่าเปอร์เซ็นต์ของน้ำในยางแผ่นรมควันชั้น 3 ก็จะได้เพิ่มราคาหรือหักราคาตามอัตราที่แน่ชัด

2. ราคาระหว่างพ่อค้าคนกลาง จะใช้ราคาของโรงรมหักด้วยค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ซึ่งเป็นต้นทุนการตลาด เช่น ค่าขนส่ง ค่าแรงงาน ค่านายหน้า เป็นต้น

3. ราคาในระดับไร่นา พ่อค้าผู้รับซื้อใช้ราคาขายแผ่นรมควันชั้น 3 เป็นตัวกำหนด โดยหักน้ำหนักของสิ่งเจือปนในยาง (โดยคิดด้วยตาเปล่า) และค่าใช้จ่ายการตลาด

การขายยางของเกษตรกร

1. ลักษณะยางที่เกษตรกรขาย เกษตรกรส่วนใหญ่จะขายผลิตผลในรูปของยางแผ่นดิบ มีเกษตรกรจำนวนน้อยที่ขายผลิตผลเป็นน้ำยางสด

2. ระยะเวลาในการซื้อขาย มีการซื้อขายยางเกือบตลอดทั้งปี ยกเว้นช่วงที่ต้นยางผลิใบ ระหว่างกุมภาพันธ์-เมษายน และฤดูที่ฝนตกชุกติดต่อกันในช่วง สิงหาคม-กันยายน

3. การจัดชั้นคุณภาพ มีการจัดยางแผ่นดิบเป็น 5 ชั้น คือ ยางแผ่นดิบชั้น 1 ถึงชั้น 5 แต่ในทางปฏิบัติพ่อค้าจะตีราคาโดยใช้วิธีประเมินคร่าว ๆ โดยดูด้วยสายตาในเรื่องของความชื้น ความสะอาดของยางแผ่นเป็นเกณฑ์ว่ายางที่ตนรับซื้อนั้น ถ้ารมควันแล้วจะได้คุณภาพชั้นไหน จึงตีราคาขายตามคุณภาพที่คาดว่าจะได้รับ ซึ่งส่วนใหญ่ยางที่เกษตรกรขายได้จะเป็นยางแผ่นดิบชั้น 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. การตั้งราคา พ่อค้าขายในแต่ละระดับ จะมีวิธีการตั้งราคาล้ำคลึงกัน กล่าวคือ ผู้รับซื้อเป็นผู้กำหนดราคา โดยยึดถือราคาขายผ่านรมควันชั้น 3 ที่โรงรมขายผ่านคิมที่จะรับซื้อหักด้วยค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เช่น ค่าขนส่ง ค่าภาษี ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ กำไร ฯลฯ

วิธีการขายยางแก่โรงรม

การขายยางให้โรงรมแบ่งเป็น 2 แบบคือ

1. ขายแบบขางคิมหรือขางขาว พ่อค้าขายให้กับโรงรม โดยคิดราคาวันที่ขายไม่ต้องดูผลการรมควันขางผ่านคิมนั้น ว่าเมื่อรมแล้วจะเป็นขางรมควันชั้นใด

2. ขายแบบขางรมหรือขางสก พ่อค้าขายให้โรงรมโดยคิดราคารวมควันในวันที่ส่งมอบและจะได้รับเงินสดไป 80% ของยอดขายที่ประเมินจากขางผ่านรมควันชั้น 3 ที่เหลืออีก 20% จะต้องรอผลการรมควันก่อน

ใน 2 แบบบนนี้ยังต้องแบ่งวิธีการขายออกเป็น 3 วิธีคือ

- ขายและคิดราคาทันทีในวันที่ส่งมอบ
- ผากขางไว้ก่อนกับโรงรม 15-30 วัน โดยจ่ายเงินสด 80% ของยอดขายที่ประเมินจากขางผ่านรมควันชั้น 3 ณ. วันที่นำมาผาก ไม่คิดค่าผาก แต่โรงรมสามารถนำขางไปรมควันได้เลย โดยไม่ต้องรอให้ผู้ขายตกลงขางก่อน
- ขาล่วงหน้า พ่อค้าจะต้องส่งมอบขางภายใน 15-30 วัน นับแต่วันตกลงขาล่วงหน้า

หน้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรมยางพาราในประเทศไทย

ถึงแม้ประเทศไทยจะผลิตยางพาราได้เป็นลำดับ 3 ของโลก แต่อุตสาหกรรมผลิตผลิตภัณฑ์ยางในประเทศไทยก็ยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร เนื่องจากการผลิตผลิตภัณฑ์ยางต้องใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและใช้เงินทุนเป็นจำนวนมาก จึงเป็นอุปสรรคในการที่คนไทยจะลงทุนได้ตามลำพัง ดังนั้นยางธรรมชาติส่วนใหญ่จึงต้องส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศในรูปแบบของวัตถุดิบ ซึ่งประเทศผู้ซื้อจะนำไปผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ยางสำเร็จรูปอีกต่อหนึ่ง

การส่งออกยางพาราในรูปวัตถุดิบมี 5 ประเภท คือ ยางแท่ง ยางแผ่นรมควัน ยางพั้งแห้ง ยางเครพ และน้ำยางข้น สำหรับตลาดส่งออกที่สำคัญ คือ ญี่ปุ่น ซึ่งในปี 2532 นำเข้าจากประเทศไทยมากที่สุดประมาณร้อยละ 40 รองลงมาได้แก่ สิงคโปร์ (17%) สาธารณรัฐประชาชนจีน (16%) สหรัฐอเมริกา (9%) เยอรมันตะวันตก (3%) เกาหลีใต้ (3%) และไต้หวัน (2%)

บริษัทผู้ส่งออกยางพาราที่สำคัญ

ประเทศไทยมีบริษัทผู้ส่งออกยางพาราประมาณ 50 บริษัท แต่ในจำนวนนี้มีเพียง 6-7 บริษัท ที่มีอิทธิพลต่อตลาดยางภายในประเทศ เพราะมีปริมาณการรับซื้อมาก และครอบครองตลาดส่งออกส่วนใหญ่ไว้ ซึ่งบริษัทเหล่านี้ได้แก่

1. บริษัทยางไทยปักษ์ใต้ จำกัด
2. บริษัท สิวชวาน จำกัด
3. บริษัท นุชนิตารา จำกัด
4. บริษัท ชูเน็ยรับเบอร์ จำกัด
5. บริษัท พัฒนกิจรับเบอร์ จำกัด.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. บริษัท เหมือนยางสินไทย จำกัด

7. บริษัท แสงทองรับเบอร์ จำกัด

ดังนั้นตลาดยางพาราของประเทศ จึงเป็นตลาดของบริษัทใหญ่ผู้ส่งออก โดยบริษัทผู้ส่งออกรายใหญ่ ๆ เป็นผู้กำหนดราคาซื้อขาย โดยใช้ราคา FOB ของยางแผ่นรมควันชั้น 3 เป็นตัวตั้งราคาซื้อขาย

อิทธิพลทางการค้าของบริษัทผู้ส่งออกรายใหญ่

โครงสร้างการตลาดยางพาราของไทยนั้น เป็นที่ทราบกันดีว่าเป็นตลาดที่ผูกขาด การซื้อและการขายของกลุ่มธุรกิจไม่กี่ราย ดังนั้นธุรกิจการค้ายางจึงค่อนข้างจะถูกปิด ยากที่พ่อค้ารายใหม่ ๆ จะเข้าไปมีส่วนร่วมในตลาดยางพาราได้ ด้วยเหตุผลส่วนต่างระหว่างราคาซื้อขายยางตลาดภายใน โดยเฉพาะที่ตลาดภาคใหญ่กับราคาส่งออกยางพาราจึงมีความแตกต่างค่อนข้างสูง

อนึ่งราคากลางซื้อขายยางพาราในตลาดภาคใหญ่จะใช้ราคาที่ตลาด KMCE ในกัวลาลัมเปอร์เป็นฐานในการคำนวณราคาและเมื่อหักด้วยภาษีการส่งออก ต้นทุนส่งออกและอัตราแลกเปลี่ยนแล้ว จะมีส่วนเหลือของราคาซื้อขายระหว่างกลุ่มธุรกิจกับชาวสวนยางอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ซึ่งชาวสวนยางจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะอำนาจการซื้อแบบผูกขาดตัดตอนอยู่กับกลุ่มธุรกิจใหญ่ ๆ ฉะนั้นถ้าหากการตลาดยางพาราภายในประเทศเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันกันอย่างเสรีระหว่างพ่อค้ากับกลุ่มธุรกิจเดิมมากกว่านี้ ส่วนเหลื่อมดังกล่าวก็อาจลดลง ซึ่งจะช่วยให้ชาวสวนยางได้รับประโยชน์เพิ่มขึ้น

ปัจจัยที่กำหนดราคายางในตลาดโลก

การขึ้นลงของราคายางในตลาดโลกขึ้นอยู่กับปัจจัยหลัก 3 ประการ คือ

1. การผลิตและความต้องการใช้ยางธรรมชาติ

2. การขึ้นลงของราคาน้ำมันดิบในตลาดโลก

3. บทบาทขององค์การยางธรรมชาติระหว่างประเทศ INRO (The International-Rubber Organization : INRO)

องค์การยางธรรมชาติระหว่างประเทศ คือ องค์การที่เป็นตัวแทนของประเทศผู้ผลิตและผู้บริโภค ทำหน้าที่เป็นกั้นชนเกี่ยวกับราคายางพารา โดยวิธีการเข้ารับซื้อยางพาราเมื่อราคาขาดต่ำ เพื่อพยุงราคาและสร้างความต้องการให้เพิ่มขึ้นหรือประสงค์เทียม โดยจะมีการกำหนดราคา เริ่มซื้อ เร่งซื้อและราคาประกันต่ำสุดของยางพารา ดังโครงสร้างระดับราคาของ INRO ในข้อตกลงฉบับที่ 2 ปัจจุบัน

อนึ่งกลุ่มผู้ส่งออกได้มีข้อเสนอใหม่ เพื่อขอให้ยกกระดับราคาประกันต่ำสุดจาก 17.40 บาท/กิโลกรัม ตามความตกลงฉบับที่ 1 เป็นราคา 22.04 บาท/กิโลกรัม ตามความตกลงฉบับที่ 2 แต่ขณะนี้ยังไม่สามารถตกลงกับประเทศผู้ใช้งานได้ จึงยังไม่มีผลใช้บังคับประการใด

ปัจจัยที่กำหนดราคายางภายในประเทศ

เนื่องจาก ยางพาราของไทยส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศในรูปของวัตถุดิบประมาณร้อยละ 95 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด ดังนั้นราคายางพาราภายในประเทศจึงขึ้นอยู่กับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กับราคาขายของตลาดโลก และจะเคลื่อนไหวขึ้นลงในแนวทางเดียวกับราคา FOB ของสิงคโปร์ ซึ่งเป็นตลาดส่งออกที่สำคัญของไทยประเทศหนึ่ง

อย่างไรก็ตามอิทธิพลของภาวะการค้าและการกำหนดราคาขายภายในประเทศจะถูกผูกไว้กับบริษัทส่งออกยางพารารายใหญ่ ๆ เพียง 6-7 บริษัท ดังที่กล่าวไปแล้ว ซึ่งในลักษณะนี้ ตลาดยางพาราจึงถือว่าเป็นตลาดของผู้ซื้อ มิใช่ตลาดของผู้ขาย

แนวทางในการแก้ปัญหาการค้ายางพาราตกต่ำของประเทศ

1. รัฐบาลควรสนับสนุนในการจัดตั้ง "ตลาดกลางยางพารา"

ในอดีตที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าบทบาทของรัฐบาลให้ความสนใจในการแทรกแซงการค้ายางพาราน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับข้าว ถั่วเหลือง มันสำปะหลัง และผลผลิตเกษตรอื่น ๆ และในระบอบที่ผ่านมายางพาราสามารถส่งออกได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากกระทรวงพาณิชย์ และไม่ต้องการจัดสรรโควตา (QUOTA) เพื่อการส่งออกอย่างใด ด้วยเหตุนี้ภาวะการค้าขายพาราของไทยจึงถูกกำหนดบทบาทจากภาคเอกชน โดยเฉพาะจากกลุ่มธุรกิจดังกล่าวข้างต้น เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนจึงตกอยู่กับชาวสวนยางพารา เพราะพ่อค้าหรือกลุ่มธุรกิจสามารถพลิกภาวะด้านภาษี และค่าใส่หุ้ยต่าง ๆ ในการส่งออกไปให้ชาวสวนยางอย่างง่าย ๆ

จากสภาพปัญหาดังกล่าว รัฐบาลน่าจะกำหนดให้ส่วนงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการจัดตั้ง "ตลาดกลางยางพารา" ทั้งนี้เพื่อให้ตลาดกลางดังกล่าวเป็นแหล่งในการซื้อขายยางพาราอย่างเสรีระหว่างพ่อค้ากับชาวสวนยางพารา หรือสหพันธ์สมาคมชาวสวนยางแห่งประเทศไทยโดยรัฐบาลจะต้องมีบทบาทในการควบคุมการค้าเนินธุรกิจของตลาดกลางอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

2. การตั้งโรงงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์อาหาร

อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปนับว่าเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ เพราะนอกจากจะเป็นแหล่งรองรับวัตถุดิบอาหารแล้ว ยังจะช่วยให้เกิดการพัฒนาและขยายตัวของอุตสาหกรรมต่อเนื่องประเภทอื่น ๆ เช่น อุตสาหกรรมของเด็กเล่น อุตสาหกรรมชิ้นส่วนรถยนต์ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาด้านอื่นๆ และเทคโนโลยีในการผลิตน้ำแข็ง และน้ำแข็งอัดอีกด้วย ดังนั้น รัฐบาลจึงควรให้ความสำคัญในการพัฒนาผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปให้มากขึ้น เพราะจะเป็นการช่วยพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบจากการเกษตร นโยบายกระจายอุตสาหกรรมออกไปสู่ภูมิภาค และนโยบายการสร้างงานให้แก่ประชากรในท้องถิ่น ซึ่งอุตสาหกรรมดังกล่าวนี้มีส่วนโดยตรงในการสร้างมูลค่าเพิ่ม (Value added) ให้กับอาหารรวมทั้งส่งผลให้ยกระดับราคาอาหารให้สูงขึ้น อีกทั้งราคาอาหารจะมีเสถียรภาพเพราะมีตลาดรองรับที่แน่นอน

3. การเจรจาตลาดอาหารในตลาดต่างประเทศ

จากการที่ประเทศไทยสามารถผลิตอาหารได้เป็นอันดับสามของโลกในปัจจุบันนี้ หรืออาจจะเป็นอันดับหนึ่งของโลกในอนาคตนั้น สิ่งที่เราควรคำนึงของรัฐบาลก็คือ การเจรจาตลาดในต่างประเทศให้มากที่สุด ดังนั้นรัฐบาลจึงควรจัดคณะผู้แทนทางการค้าทั้งระดับรัฐบาลและเอกชนเยือนประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชีย ยุโรป อเมริกา ฯลฯ เพื่อเจรจาหาช่องทางส่งออกส่งเสริมและขยายตลาดอาหารหรือผลิตภัณฑ์อาหารให้มากขึ้น

ในการเจรจาตลาดอาหารหรือผลิตภัณฑ์อาหารนั้น รัฐบาลควรรับดำเนินการตั้งแต่บัดนี้ เพราะโอกาสเปิดตลาดทางการค้าอาหารและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศของไทยในขณะนี้อยู่ในภาวะที่สดใส แต่ถ้าปล่อยโอกาสและเวลาล่วงเลยไปในอนาคตอาจทำให้เวียดนามและเขมร ซึ่งขณะนี้ทราบว่าประเทศทั้งสองกำลังเร่งผลิตอาหารเพื่อการส่งออกเช่นเดียวกัน สำหรับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีการเจาะตลาดต่างประเทศประการหนึ่งคือ การพิจารณาจัดตั้งสินค้าฝากขาย (Consignment Stock) ในเมืองท่าของประเทศต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะจะสามารถเสนอขายสินค้าได้ทันกับความต้องการและมีปริมาณมากน้อยเท่าใดก็ได้ อีกทั้งจะเป็นการเสนอขายสินค้าให้แก่ประเทศคู่ค้าได้โดยตรง ไม่ต้องผ่านพ่อค้าคนกลางของประเทศที่ 3

4. จัดตั้งสหพันธ์สมาคมชาวสวนยางแห่งประเทศไทย

สหพันธ์ดังกล่าวนี้จะเป็นแนวทางหนึ่งในการที่จะพัฒนาองค์กรชาวสวนยางระดับจังหวัด เพื่อเป็นองค์กรกลางของชาวสวนยางที่จะประสานงานระหว่างชาวสวนยางกับการบริหารนโยบายของรัฐ ตลอดจนเป็นตัวแทนของชาวสวนยางทั้งมวลในการนำปัญหา อุปสรรคและความต้องการขึ้นพื้นฐานอันแท้จริงของชาวสวนยางเสนอต่อรัฐบาลเพื่อนำไปแก้ไขและปรับนโยบายของชาติให้สอดคล้องกับความเป็นจริงของชาวสวนยางด้วย

5. บทบาทของไทยในองค์กรยางธรรมชาติระหว่างประเทศ

องค์กรยางธรรมชาติระหว่างประเทศในปัจจุบันมี 2 องค์กร คือ องค์กรยางธรรมชาติระหว่างประเทศ (The International-Rubber Organization : INRO) (องค์กรนี้ประกอบด้วยประเทศผู้ผลิตหลักที่มีอิทธิพลได้แก่ มาเลเซีย กับประเทศผู้ใช้ยางธรรมชาติซึ่งมีอิทธิพลในการกำหนดราคาอย่างได้แก่ ญี่ปุ่น อเมริกา) และสมาคมประเทศผู้ผลิตยางระหว่างประเทศ (Association of Natural Rubber Producing Countries : ANRPC)

บทบาทขององค์กรยางธรรมชาติระหว่างประเทศทั้งสองที่ผ่านมาค่อนข้างจะไม่มีอิสระในการกำหนดราคายางพาราในตลาดโลก เนื่องมาจากองค์กรทั้งสองถูกกำหนดบทบาทและให้คำนิยามถึงกลุ่มประเทศผู้ใช้ยางพาราในตลาดโลกเป็นหลัก คือ ญี่ปุ่น และอเมริกา เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากมูลเหตุดังกล่าวนี้ ประเทศไทยน่าจะริเริ่มและชักชวนประเทศมาเลเซียกับอินโดนีเซีย ซึ่งถือว่าเป็นผู้นำในการผลิตยางธรรมชาติของโลกทบทวนบทบาทในการดำเนินงานของสมาคมประเทศผู้ผลิตยางระหว่างประเทศ คือ ANRPC โดยเฉพาะในด้านการกำหนดราคายางในตลาดโลก ให้มีพลังและอำนาจเช่นเดียวกับกลุ่มประเทศ OPEC (กองวิจัย ฟ้าสว่างแผน ๒.๓.๑., ๒๕๓๓)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการศึกษา

จากการศึกษาสภาพการผลิตและการตลาดยางพาราของเกษตรกรในพื้นที่อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา ในปี พ.ศ. 2534 จำนวน 110 คน ทำให้ทราบถึงความเป็นอยู่ สภาพการผลิต สภาพการตลาด ปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือในการทำสวนยางของเกษตรกรในพื้นที่ดังกล่าว ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อมูลสภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม

ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นข้อมูลที่แสดงถึง เพศ อายุ ศาสนา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส จำนวนสมาชิกในครอบครัว อาชีพหลัก อาชีพรอง ค่าใช้จ่ายของเกษตรกร ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

เพศ

เกษตรกรผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นเพศชายถึงร้อยละ 78.18 และที่เหลืออีกร้อยละ 21.82 เป็นเพศหญิง (ตารางที่ 2)

อายุ

เกษตรกรที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไปมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30 รองลงมาคือเกษตรกรที่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.27 และเกษตรกรที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด คือมีเพียงร้อยละ 7.27 เท่านั้น โดยเฉลี่ยแล้วเกษตรกรมีอายุประมาณ 40.21 ปี (ตารางที่ 2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศาสนา

เกษตรกรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ คิดเป็นร้อยละ 60.91 และนับถือศาสนาอิสลาม คิดเป็นร้อยละ 30.09 (ตารางที่ 2)

ระดับการศึกษา

เกษตรกรส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาในระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 62.73 รองลงมาคือเกษตรกรที่ไม่ได้รับการศึกษาคิดเป็นร้อยละ 19.09 และมีเกษตรกรที่ได้รับการศึกษาถึงระดับปริญญาตรีร้อยละ 0.91 (ตารางที่ 2)

จำนวนสมาชิกในครอบครัว

เกษตรกรส่วนใหญ่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 3-6 คน คิดเป็นร้อยละ 75.45 รองลงมาคือเกษตรกรที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 7-9 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 โดยเฉลี่ยแล้วเกษตรกรมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวประมาณ 5 คน (ตารางที่ 2)

อาชีพหลัก

เกษตรกรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพหลักคือทำสวนยาง คิดเป็นร้อยละ 96.36 และมีเกษตรกรที่ทำอาชีพหลักคือ รับราชการ ทำสวนผลไม้ และรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 1.82, 0.91 และ 0.91 ตามลำดับ (ตารางที่ 2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาชีพรอง

จากการศึกษาพบว่า มีเกษตรกรจำนวน 102 คนเท่านั้นที่มีการประกอบอาชีพรอง ซึ่งเกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 57.84 ทำสวนผลไม้เป็นอาชีพรอง รองลงมาคือร้อยละ 15.69 ที่มีอาชีพรองคือค้าขาย (ตารางที่ 2)

ค่าใช้จ่ายในครอบครัว

เกษตรกรส่วนใหญ่จะนำเงินรายได้มาใช้จ่ายไปในด้านการใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 52.72 รองลงมาคือ ใช้จ่ายในด้านค่าศึกษาเล่าเรียนบุตร ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 32.73 มีเกษตรกรเพียงร้อยละ 2.73 เท่านั้นที่นำเงินส่วนใหญ่ไปใช้ในด้านการซื้อที่ดิน (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม

(N=110)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
<u>เพศ</u>		
ชาย	86	78.18
หญิง	24	21.82
<u>อายุ</u>		
ต่ำกว่า 20 ปี	8	7.27
20-29 ปี	21	19.10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
30-39 ปี	30	27.27
40-49 ปี	18	16.36
50 ปีขึ้นไป	33	30.00
อายุสูงสุด 73 ปี		
อายุต่ำสุด 16 ปี		
อายุเฉลี่ย 40.21 ปี		
ศาสนา		
พุทธ	67	60.91
อิสลาม	43	39.09
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้รับการศึกษา	21	19.09
ประถมศึกษา	69	62.73
มัธยมศึกษา	17	15.45
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	2	1.82
ปริญญาตรี	1	0.91
จำนวนสมาชิกในครอบครัว		
1-2 คน	4	3.64
3-6 คน	23	75.45

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
7-9 คน	22	20.00
10 คนขึ้นไป	1	0.91
จำนวนสูงสุด	11 คน	
จำนวนต่ำสุด	2 คน	
จำนวนเฉลี่ย	5.14 คน	
อาชีพหลัก		
ทำสวนยางพารา	106	96.36
ทำสวนผลไม้	1	0.91
รับราชการ	2	1.82
รับจ้าง	1	0.91
อาชีพรอง (N=102)		
ทำสวนยางพารา	4	3.92
ทำสวนผลไม้	59	57.84
รับราชการ	2	1.96
รับจ้าง	4	3.92
ค้าขาย	16	15.69
ประมง	1	0.98
เลี้ยงสัตว์	15	14.71
ตัดผม	1	0.98

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
ค่าใช้จ่าย		
ค่าศึกษาเล่าเรียนบุตร	36	32.73
ชุดใช้หนี้สิน	3	2.73
ใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน	58	52.72
นำไปลงทุน	13	11.82

สภาพการผลิตและการตลาดยางพารา

การใช้ประโยชน์จากที่ดินปลูกยางพารา

เกษตรกรใช้พื้นที่ทำการเกษตร ซึ่งมีพื้นที่ปลูกยางพาราที่ให้ผลผลิตและยังไม่ให้ผลผลิต ดังนี้

พื้นที่ทั้งหมดที่ใช้ปลูกยางพาราของเกษตรกรซึ่งส่วนใหญ่มีพื้นที่ 11-20 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 29.09 รองลงมาคือเกษตรกรที่มีพื้นที่ทั้งหมดที่ใช้ปลูกยางพาราจำนวน 21-30 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 28.19 พื้นที่โดยเฉลี่ยแล้ว 28.41 ไร่ต่อครอบครัว (ตารางที่ 3)

พื้นที่ปลูกยางพาราที่ให้ผลผลิตแล้วส่วนใหญ่มีจำนวน 11-20 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 42.73 รองลงมาคือเกษตรกรที่มีพื้นที่ปลูกยางพาราที่ให้ผลผลิตแล้วจำนวนต่ำกว่า 11 ไร่ซึ่งคิดเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร้อยละ 28.18 พื้นที่ได้รับผลผลิตโดยเฉลี่ยแล้วคือ 18.13 ไร่ต่อครอบครัว (ตารางที่ 3)

แหล่งเงินทุน

จากการศึกษาพบว่า เกษตรกรทั้งหมดมีแหล่งเงินกู้ในการทำสวนยางพาราคือ กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (ตารางที่ 3)

จำนวนแรงงานในครอบครัว

จากการศึกษาพบว่า มีเกษตรกรจำนวน 109 รายที่ใช้แรงงานในครอบครัวในการทำสวนยางพาราด้วย ที่เหลืออีก 1 รายใช้แรงงานจ้างทั้งหมด โดยไม่มีการใช้แรงงานในครอบครัวเลย ซึ่งส่วนใหญ่จะมีจำนวนแรงงานในครอบครัวจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 53.21 รองลงมาคือเกษตรกรที่มีจำนวนแรงงานในครอบครัวจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 21.10 (ตารางที่ 3)

ลักษณะการใช้แรงงานในช่วงการกรีดยางและการแปรรูป

เกษตรกรส่วนใหญ่คือร้อยละ 71.82 มีการใช้แรงงานในครอบครัวทั้งหมด รองลงมาอีกร้อยละ 27.27 มีการใช้แรงงานในครอบครัวและแรงงานจ้างควบคู่กันไปส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 0.91 มีการใช้แรงงานจ้าง โดยจ้างแรงงานโดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงิน (ตารางที่ 3)

วิธีการปลูกยาง

เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 57.27 ใช้วิธีการปลูกด้วยยางชำถุง รองลงมาคือเกษตรกรร้อยละ 41.82 ใช้วิธีการปลูกด้วยยางติดตา (ตารางที่ 3)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การปลูกพืชคลุม

เกษตรกรส่วนใหญ่ทำการปลูกพืชคลุมในส่วนยาง คิดเป็นร้อยละ 85.45 มีเพียงร้อยละ 14.55 เท่านั้นที่ไม่ปลูกพืชคลุมในส่วนยางและพืชคลุมที่ปลูกทั้งหมดปลูกพืชตระกูลถั่วเป็นพืชคลุมในส่วนยางทั้งสิ้น (ตารางที่ 3)

การปลูกพืชแซม

เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 71.82 ไม่ได้ปลูกพืชแซมในส่วนยางพารา ที่เหลืออีกร้อยละ 28.18 ปลูกพืชแซมในส่วนยางพาราและพืชที่ปลูกเป็นพืชแซมได้แก่ กล้าย พักทอง ข้าวไร่ ลองกองและสับปะรด (ตารางที่ 3)

การใส่ปุ๋ยพืชคลุมและพืชแซม

เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 87.27 ไม่ใส่ปุ๋ยให้กับพืชคลุมและพืชแซมที่ปลูกไว้ในสวนยาง ส่วนอีกร้อยละ 12.73 ใส่ปุ๋ยให้กับพืชคลุมและพืชแซม (ตารางที่ 3)

การกำจัดวัชพืช

เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 99.09 ทำการกำจัดวัชพืชในส่วนยาง โดยใช้วิธีการใช้สารเคมีและถากถางโดยใช้แรงงานคน ส่วนเกษตรกรที่เหลืออีกร้อยละ 0.91 ไม่ได้ทำการกำจัดวัชพืชในส่วนยาง (ตารางที่ 3)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารเคมีที่ใช้กำจัดวัชพืช

เกษตรกรที่ใช้สารเคมีในการกำจัดวัชพืชมีจำนวน 102 รายเท่านั้น และส่วนใหญ่ร้อยละ 50.98 ใช้กรัมม็อกไซโธนในการกำจัดวัชพืชในสวนยาง รองลงมาคือร้อยละ 41.18 ใช้ราวด์อื่นในการกำจัดวัชพืชในสวนยาง (ตารางที่ 3)

การใส่ปุ๋ยเคมีให้กับยางพาราที่ปลูก

เกษตรกรทั้งหมด ทำการใส่ปุ๋ยให้กับต้นยางพาราที่ปลูก (ตารางที่ 3)

ปริมาณปุ๋ยเคมีที่ใส่ให้กับต้นยาง

เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 90.00 ใส่ปุ๋ยให้กับต้นยางในปริมาณ 50 กิโลกรัมต่อไร่ และเกษตรกรบางรายใส่ปุ๋ยให้กับต้นยางในปริมาณ 30 กิโลกรัมต่อไร่ และ 40 กิโลกรัมต่อไร่ คิดเป็นร้อยละ 3.64 เท่ากัน (ตารางที่ 3)

อายุของต้นยางที่เปิดกรีดครั้งแรก

เกษตรกรส่วนใหญ่เปิดกรีดยางครั้งแรกเมื่อต้นยางอายุได้ 7 ปี คิดเป็นร้อยละ 99.09 ที่เหลืออีกเพียงร้อยละ 0.91 ที่เปิดกรีดยางเมื่อต้นยางอายุได้ 6 ปี (ตารางที่ 3)

การใช้ไม้แบบทำเครื่องหมายรอกกรีดก่อนเปิดกรีด

เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่ใช้ไม้แบบทำเครื่องหมายรอกกรีดก่อนเปิดกรีด คิดเป็นร้อยละ 81.82 โดยให้เหตุผลว่ามีความชำนาญแล้ว มีเกษตรกรบางรายอีกเพียงร้อยละ 18.18 เท่านั้นที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใช้ไม้แบบทำเครื่องหมายรอกกรีดย่อนเปิดกรีดย่อน (ตารางที่ 3)

เวลากรีดยาง

เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 80.00 ใช้เวลาในช่วง 03.00-05.00 น. ในการกรีดยาง รองลงมาคือเกษตรกรที่กรีดยางในช่วงเวลา 01.00-02.00 น. คิดเป็นร้อยละ 12.73 (ตารางที่ 3)

ปริมาณน้ำยางที่ได้

เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 56.36 กรีดยางได้ 2.0-2.4 กิโลกรัมต่อไร่ต่อวัน และมีเกษตรกรบางรายที่กรีดยางได้ในปริมาณ 3.5 กิโลกรัมต่อไร่ต่อวันขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 0.91 เท่านั้น (ตารางที่ 3)

การแปรรูปยางดิบ

เกษตรกรทั้งหมด ไม่มีการแปรรูปยางดิบเพื่อใช้งานอื่น นอกเหนือจากการผลิตยางดิบเลข (ตารางที่ 3)

แหล่งจำหน่ายผลผลิต

เกษตรกรส่วนใหญ่ขายยางให้กับพ่อค้าในหมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 65.45 รองลงมาคือเกษตรกรที่ขายยางให้กับร้านรับซื้อยางในเมืองคิดเป็นร้อยละ 24.55 ส่วนเกษตรกรที่เหลืออีกร้อยละ 10.00 ขายยางให้กับกลุ่มปรับปรุงคุณภาพ (ตารางที่ 3)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเภทของยางที่จำหน่าย

เกษตรกรขายยางแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ เกษตรกรที่ขายน้ำยางสด คิดเป็นร้อยละ 42.73 และเกษตรกรที่ขายยางในรูปแบบยางแผ่นดิบร้อยละ 57.27 (ตารางที่ 3)

วิธีการจำหน่ายยาง

เกษตรกรทั้งหมดมีวิธีการขายยางเหมือนกันหมดคือ ขายยางโดยที่ผู้ซื้อเป็นเงินสด (ตารางที่ 3)

ราคาผลผลิต

ราคาผลผลิตที่เกษตรกรได้รับแบ่งเป็น 2 ราคา คือ ราคา 17 บาทต่อกิโลกรัมคิดเป็นร้อยละ 60.00 และราคา 18 บาทต่อกิโลกรัม คิดเป็นร้อยละ 40.00 (ตารางที่ 3)

วิธีการต่อรองราคา

เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 60.91 ไม่ใช้วิธีการใด ๆ ในการต่อรองราคา มีเกษตรกรบางรายที่ใช้วิธีการต่อรองราคาโดยการขายผลผลิตครั้งละมาก ๆ ให้กับพ่อค้าคนสนิทและการจัดตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพยางแผ่นและการขายยาง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 22.73 และร้อยละ 16.36 ตามลำดับ (ตารางที่ 3)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 สภาพการผลิตและการตลาดยางพารา

(N=110)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
พื้นที่ที่ใช้ปลูกยางพาราทั้งหมด		
1-10 ไร่	10	9.09
11-20 ไร่	32	29.09
21-30 ไร่	31	28.19
31-40 ไร่	18	16.36
41-50 ไร่	10	9.09
51 ไร่ขึ้นไป	9	8.18
พื้นที่สูงสุด 80 ไร่		
พื้นที่ต่ำสุด 6 ไร่		
พื้นที่เฉลี่ย 28.41 ไร่		
พื้นที่ที่กำลังได้รับผลผลิต		
1-10 ไร่	31	28.18
11-20 ไร่	47	42.73
21-30 ไร่	21	19.09
31-40 ไร่	6	5.45
41-50 ไร่	4	3.64
51 ไร่ขึ้นไป	1	0.91
พื้นที่สูงสุด 58 ไร่		
พื้นที่ต่ำสุด 5 ไร่		
พื้นที่เฉลี่ย 18.13 ไร่		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
<u>แหล่งเงินทุน</u>		
กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง	110	100.00
<u>จำนวนแรงงานในครอบครัว</u>		
2 คน	58	53.21
3 คน	23	21.10
4 คน	21	19.27
5 คน	6	5.50
6 คนขึ้นไป	1	0.92
<u>ลักษณะการใช้แรงงาน</u>		
ใช้แรงงานในครอบครัวทั้งหมด	79	71.82
จ้างคนงานโดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงิน	1	0.91
ใช้แรงงานในครอบครัวและจ้างแรงงาน	30	27.27
<u>วิธีการปลูกยาง</u>		
ปลูกด้วยเมล็ดหรือต้นกล้าพื้นเมืองแล้ว- ติดตามพันธุ์ต่อไป	1	0.91
ปลูกด้วยยางติดตา	46	41.82
ปลูกด้วยยางชำถุง	63	57.27

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
<u>การปลูกพืชคลุม</u>		
ปลูก	94	85.45
ไม่ปลูก	16	14.55
<u>การปลูกพืชแซม</u>		
ปลูก	31	28.18
ไม่ปลูก	79	71.82
<u>การใส่ปุ๋ยพืชคลุมและพืชแซม</u>		
ใส่	14	12.73
ไม่ใส่	96	82.27
<u>การกำจัดวัชพืช</u>		
กำจัด	109	99.09
ไม่กำจัด	1	0.91
<u>สารเคมีที่ใช้กำจัดวัชพืช (N=102)</u>		
พาราควอต	4	3.92
คาลาพอน	1	0.98
ไกลโฟเสท	3	2.94

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
กรัสม็อกโซน	52	50.98
ราวคัลลิ่ง	42	41.18
<u>การใส่ปุ๋ยเคมีขางพารา</u>		
ใส่	110	100.00
<u>ปริมาณปุ๋ยเคมีที่ใส่ให้กับขางพารา</u>		
30 กิโลกรัม/ไร่	4	3.64
40 กิโลกรัม/ไร่	4	3.64
50 กิโลกรัม/ไร่	99	90.00
51 กิโลกรัมขึ้นไป	3	2.72
<u>อายุของต้นขางที่เปิดกรีดครั้งแรก</u>		
6 ปี	1	0.91
7 ปี	109	99.09
<u>การใช้ไม้แบบทำเครื่องหมายรอกกรีดก่อนเปิดกรีดครั้งแรก</u>		
ใช้	20	18.18
ไม่ใช้	90	81.82

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
<u>เวลากรีดยาง</u>		
01.00-02.00 น.	14	12.73
03.00-05.00 น.	88	80.00
04.00-07.00 น.	1	0.91
06.00-08.00 น.	6	5.45
07.00-09.00 น.	1	0.91
<u>ปริมาณน้ำยางที่ได้</u>		
1.5-1.9 กิโลกรัม/ไร่/วัน	19	17.27
2.0-2.4 กิโลกรัม/ไร่/วัน	62	56.36
2.5-2.9 กิโลกรัม/ไร่/วัน	21	19.10
3.0-3.4 กิโลกรัม/ไร่/วัน	7	6.36
3.5 กิโลกรัม/ไร่/วันขึ้นไป	1	0.91
ปริมาณน้ำยางสูงสุด	3.7 กิโลกรัม/ไร่/วัน	
ปริมาณน้ำยางต่ำสุด	1.5 กิโลกรัม/ไร่/วัน	
ปริมาณน้ำยางเฉลี่ย	2.2 กิโลกรัม/ไร่/วัน	
<u>การแปรรูปยางดิบ</u>		
ไม่มี	110	100.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
<u>แหล่งจำหน่ายผลิต</u>		
พ่อค้าในหมู่บ้าน	72	65.45
ร้านรับซื้อยางในเมือง	27	24.55
กลุ่มปรับปรุงคุณภาพ	11	10.00
<u>ประเภทของยางที่จำหน่าย</u>		
น้ำยางสด	47	42.73
ยางแผ่นดิบ	63	57.27
<u>วิธีการจำหน่ายยาง</u>		
ผู้ซื้อเป็นเงินสด	110	100.00
<u>ราคาผลิต</u>		
17 บาท/กิโลกรัม	66	60.00
18 บาท/กิโลกรัม	44	40.00
ราคาสูงสุด 18 บาท/กิโลกรัม		
ราคาต่ำสุด 17 บาท/กิโลกรัม		
ราคาเฉลี่ย 17.4 บาท/กิโลกรัม		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
<u>วิธีการต่อรองราคา</u>		
จัดตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพยางแผ่นและชาชยาง	18	16.36
ขายผลผลิตครั้งละมาก ๆ ให้พ่อค้าคนสนิท	25	22.73
ไม่ใช้วิธีการใด ๆ	67	60.91

ปัญหาและความต้องการในการทำสวนยาง

ปัญหาการดูแลรักษาหลังกรีด

โรคหน้ายาง พบว่าเกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 27.27 ประสบปัญหาโรคหน้ายางเพียงเล็กน้อย และเกษตรกรที่เหลือประสบปัญหาโรคหน้ายางมากและไม่มีปัญหาโรคหน้ายางคิดเป็นร้อยละ 7.27 และ 5.45 ตามลำดับ (ตารางที่ 4)

หน้ายางเสียหายจากการกัดฉีกด้วย เกษตรกรส่วนใหญ่ประสบปัญหานี้เพียงเล็กน้อยคิดเป็นร้อยละ 84.55 และเกษตรกรที่ไม่ประสบปัญหานี้เลยคิดเป็นร้อยละ 13.63 (ตารางที่ 4)

โรคใบร่วง เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 84.55 มีปัญหาเพียงเล็กน้อย ส่วนอีกร้อยละ 8.18 และ 7.27 ไม่มีปัญหาและมีปัญหามากตามลำดับ (ตารางที่ 4)

ต้นยางล้ม เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 27.27 มีปัญหาเพียงเล็กน้อย ส่วนอีกร้อยละ 12.73 ไม่มีปัญหาต้นยางล้ม (ตารางที่ 4)

ปัญหาการทำยางแผ่น

ขาดความรู้ เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 43.64 มีปัญหามาก รองลงมาคือร้อยละ 31.82 ไม่มีปัญหา ส่วนอีกร้อยละ 24.54 มีปัญหาเพียงเล็กน้อย (ตารางที่ 4)

อุปกรณ์ไม่ได้มาตรฐาน เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 46.36 มีปัญหาเพียงเล็กน้อย รองลงมาคือเกษตรกรที่ไม่มีปัญหานี้คิดเป็นร้อยละ 32.73 (ตารางที่ 4)

ยางแผ่นไม่ได้มาตรฐาน เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 59.09 มีปัญหามาก รองลงมาคือเกษตรกรร้อยละ 29.09 ไม่มีปัญหายางแผ่นไม่ได้มาตรฐาน (ตารางที่ 4)

กรดมีราคาแพง เกษตรกรส่วนใหญ่ ร้อยละ 37.27 มีปัญหามาก และเกษตรกรบางรายไม่มีปัญหาและมีปัญหาเพียงเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 31.82 และ 30.91 ตามลำดับ (ตารางที่ 4)

ปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ราคาขางตกต่ำ เกษตรกรทั้งหมด ประสบปัญหาราคาขางตกต่ำอย่างมาก (ตารางที่ 4)

น้ำท่วม เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 64.55 มีปัญหาบ้างเล็กน้อย รองลงมาคือเกษตรกรที่ไม่มีปัญหาคิดเป็นร้อยละ 33.63 (ตารางที่ 4)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไฟฟ้า เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 73.64 มีปัญหาบ้างเล็กน้อย รองลงมาคือ เกษตรกรที่ไม่มีปัญหา คิดเป็นร้อยละ 15.45 (ตารางที่ 4)

ปุ๋ยและยาเคมีมีราคาแพง เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 96.36 มีปัญหามาก รองลงมาคือ เกษตรกรที่มีปัญหาเพียงเล็กน้อย และเกษตรกรที่ไม่มีปัญหาคิดเป็นร้อยละ 1.82 เท่ากัน (ตารางที่ 4)

ดินขาดความอุดมสมบูรณ์ เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 63.64 มีปัญหาเพียงเล็กน้อย รองลงมาคือ เกษตรกรที่มีปัญหามาก คิดเป็นร้อยละ 20.00 ที่เหลือเป็นเกษตรกรที่ไม่มีปัญหาคิดเป็นร้อยละ 16.36 (ตารางที่ 4)

ความต้องการความช่วยเหลือ

ให้มีการประกันราคาอย่างพารา เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 98.18 มีความต้องการมาก และยังมีเกษตรกรบางรายที่ไม่ต้องการ คิดเป็นร้อยละ 1.82 (ตารางที่ 5)

ให้มีการควบคุมราคาปุ๋ยและยาเคมี เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 98.18 มีความต้องการมาก และยังมีเกษตรกรบางรายที่ไม่ต้องการ คิดเป็นร้อยละ 1.82 (ตารางที่ 5)

ให้มีการจัดตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพยางแผ่นและชานยาง เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 80.91 มีความต้องการมาก รองลงมาคือ เกษตรกรที่มีความต้องการเพียงเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 10.91 (ตารางที่ 5)

ให้เพิ่มการฝึกอบรมเรื่องยางพารา เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 90.91 มีความต้องการมาก รองลงมา คือ ร้อยละ 7.27 มีความต้องการเพียงเล็กน้อย (ตารางที่ 5)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4 ปัญหาในการทำสวนยาง

(N=110)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
<u>ปัญหาการดูแลรักษาหลังกรีด</u>		
<u>โรคหน้ายาง</u>		
มีปัญหามาก	8	7.27
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	96	87.27
ไม่มีปัญหา	6	5.45
<u>หน้ายางเสียหายจากการกรีดผิดวิธี</u>		
มีปัญหามาก	2	1.82
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	93	84.55
ไม่มีปัญหา	15	13.63
<u>โรคใบร่วง</u>		
มีปัญหามาก	8	7.27
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	93	84.55
ไม่มีปัญหา	9	8.18
<u>ต้นยางล้ม</u>		
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	96	87.27
ไม่มีปัญหา	14	12.73
<u>ปัญหาการทำยางแผ่น</u>		
<u>ขาดความรู้</u>		
มีปัญหามาก	48	43.64

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	27	24.54
ไม่มีปัญหา	35	31.82
<u>อุปกรณ์ไม่ได้มาตรฐาน</u>		
มีปัญหามาก	23	20.91
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	51	46.36
ไม่มีปัญหา	36	32.73
<u>ช่างแผ่นไม้ได้มาตรฐาน</u>		
มีปัญหามาก	65	59.09
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	13	11.82
ไม่มีปัญหา	32	29.09
<u>กรณีราคามุง</u>		
มีปัญหามาก	41	37.27
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	34	30.91
ไม่มีปัญหา	35	31.82
<u>ปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง</u>		
<u>ราคาขางตกต่ำ</u>		
มีปัญหามาก	110	100.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4 (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
<u>น้ำท่วม</u>		
มีปัญหามาก	2	1.82
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	71	64.55
ไม่มีปัญหา	37	33.63
<u>ไฟฟ้า</u>		
มีปัญหามาก	12	10.91
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	81	73.64
ไม่มีปัญหา	17	15.45
<u>บัสและซาเลมมีราคาแพง</u>		
มีปัญหามาก	106	96.36
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	2	1.82
ไม่มีปัญหา	2	1.82
<u>ดินขาดความอุดมสมบูรณ์</u>		
มีปัญหามาก	22	20.00
มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	70	63.64
ไม่มีปัญหา	18	16.36

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5 ความต้องการในการทำสวนยาง

(N=110)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
<u>ให้มีการประกันราคายางพารา</u>		
มีความต้องการมาก	108	98.18
ไม่ต้องการ	2	1.82
<u>ให้มีการควบคุมราคาปุ๋ยและยาเคมี</u>		
มีความต้องการมาก	108	98.18
ไม่ต้องการ	2	1.82
<u>ให้มีการจัดตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพยางแผ่นและยางขาง</u>		
มีความต้องการมาก	89	80.91
มีความต้องการเพียงเล็กน้อย	12	10.91
ไม่ต้องการ	9	8.18
<u>ให้เพิ่มการฝึกอบรมเรื่องยางพารา</u>		
มีความต้องการมาก	100	90.91
มีความต้องการเพียงเล็กน้อย	8	7.27
ไม่ต้องการ	2	1.82

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

การศึกษาศาถการผลิตยงพาราในพื้ที่อำเภอนาทวี จังหัดสงขลา จากจำนวน
ประชากรตัวอย่าง 110 ราย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลสภาพพื้นฐานทาง
เศรษฐกิจและสังคม สภาพการผลิตและการตลาดยงพารา และปัญหาและความต้องการความ
ช่วยเหลือในการทำสวนยงพารา ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

ข้อมูลสภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม

เกษตรกรชาวสวนยงพาราส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 40 ปี นับถือศาสนาพุทธและ
จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นส่วนใหญ่ แต่งงานแล้วและมีจำนวนสมาชิกในครอบครัว
เฉลี่ย 5 คนต่อครอบครัว มีอาชีพหลักในการทำสวนยงพาราและอาชีพรองส่วนใหญ่ทำสวนผลไม้ และค่า
ใช้จ่ายส่วนใหญ่จะใช้จ่ายในด้านใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

สภาพการผลิตและการตลาดยงพารา

เกษตรกรส่วนใหญ่ได้รับเงินลงทุนมาจากกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยงพารา และใช้
แรงงานในครอบครัวในการทำสวนยงพารา ปลูกยงพาราด้วยวิธีปลูกด้วยยงพาราชำตุ้ง มีการปลูกพืชคลุมใน
สวนยงพาราและปลูกพืชแซมบ้างเล็กน้อย ไม่มีการใส่ปุ๋ยให้กับพืชคลุมและพืชแซม ใช้การกำจัดวัชพืช
โดยใช้สารเคมีฉีดพ่น ซึ่งสารเคมีที่ใช้คือกรัมม็อกโรนและราวดีอีพี ใส่ปุ๋ยให้กับยงพาราในปริมาณ
50 กิโลกรัม/ไร่ เปิดรดยงพาราครั้งแรกเมื่อยงพาราอายุ 7 ปี ช่วงเวลารดยงพาราคือ 03.00-
05.00 น. ปริมาณน้ำยงพาราที่ได้เฉลี่ย 2.24 กิโลกรัม/ไร่/วัน โดยจำหน่ายในรูปน้ำยงพาราสดและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับวงใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต การนำ
ยงพาราแผ่นดิบ ซึ่งไม่มีการแปรรูปอย่างอื่นเลย การจำหน่ายจะจำหน่ายให้กับพ่อค้าในหมู่บ้าน โดยผู้ซื้อ
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จะซื้อเป็นเงินสด ในราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 17.4 บาท ซึ่งเกษตรกรส่วนใหญ่ไม่ใช้วิธีการใด ๆ ในการต่อรองราคากับผู้ซื้อเลย

ปัญหาและความต้องการในการทำสวนยาง

เกษตรกรส่วนใหญ่มีปัญหาในการทำสวนยางแผ่น ทั้งทางด้านขาดความรู้ อุปกรณ์และยางแผ่นไม่ได้มาตรฐาน ราคามีราคาแพง ราคาขางตกต่ำ บัญและฮาเคมีมีราคาแพง และนอกจากนี้เกษตรกรส่วนใหญ่มีความต้องการในด้านการให้มีการประกันราคาขางพารา ควบคุมราคาบุงและฮาเคมีให้เหมาะสม ให้มีการจัดตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพขางแผ่นและขางขาง และให้เพิ่มการฝึกอบรมเรื่องขางพารา

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการส่งเสริมให้เกษตรกรจัดตั้งกลุ่มเป็นการรวมตัวกันเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตและการต่อรองราคากับผู้รับซื้อผลผลิต เช่น จัดตั้งกลุ่มเกษตรกรชาวสวนยางอำเภอนาทวี จังหวัดสงขลาและควรให้ศูนย์วิจัยยางอำเภอหาดใหญ่ควบคุมการค้าในธุรกิจของกลุ่มดังกล่าวอย่างใกล้ชิดและจริงจังที่สุด เพื่อความมีประสิทธิภาพของสหพันธ์สมาคม
2. เกษตรกรควรได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลอย่างเร่งด่วน โดยให้ความมั่นคงทางด้านราคาและควบคุมราคาบุง ฮาและกรดที่จำเป็นต้องใช้ในการผลิตให้เหมาะสม โดยรัฐบาลจะต้องมีการกำหนดราคาในท้องตลาดของบุง ฮาและกรดที่จำเป็นต้องใช้ในการผลิตให้แน่นอนและเหมาะสมที่สุด และควรมีมาตรการตรวจสอบราคาอย่างสม่ำเสมอเพื่อป้องกันการขายนเกินราคาของผู้ขายปัจจัยการผลิตดังกล่าว

เอกสารนี้เป็น 3. เกษตรกรควรได้รับความช่วยเหลือในด้านการศึกษาเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ใช้ในการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เหมาะสมกับการผลิต ทั้งการผลิตน้ำยางสดและยางแผ่นดิบจากเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าหน้าที่จากกรมส่งเสริมการเกษตร โดยอาจจะมีการจัดฝึกอบรมและออกเยี่ยมเยียนชาวสวนยาง เพื่อให้คำแนะนำด้านต่าง ๆ แก่เกษตรกร ซึ่งหน่วยงานที่น่าจะได้รับผลิตโดยตรงคือ กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารอ้างอิง

กองวิจัย ฝ่ายวางแผน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร . 2533 . "ปัจจุบัน
อนาคต และทางเลือกในการแก้ปัญหาทางพาราของไทย" . วารสาร ธ.ก.ส. .
ฉบับประจำเดือน ส.ค.-พ.ย.2533 . กรุงเทพฯ . น.85-92

กลุ่มช่างพารา กองส่งเสริมพืชพันธุ์ กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ .
2533 . คู่มือเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรเรื่องช่างพารา . กรุงเทพฯ . (โทรเนียว).

ฉกรรจ์ แสงรักษาวงศ์และคณะ . 2529 . งานวิจัยเรื่องปัญหาบางประการที่มีผลต่อการ
ส่งเสริมการผลิตต้นยางพันธุ์ดีของประเทศไทย . (โทรเนียว).

ธนาคารกสิกรไทย จำกัด . 2525 . "ช่างพารา" . เอกสารวิชาการปีที่ 4 . ฉบับที่ 2/2525

นิชัย สราญรมย์ . 2527 . ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับช่างพารา . จันทบุรี . ศูนย์ตำราวิทยาลัย
รำไพพรรณี.

วิจิต สุวรรณปรีชา . 2529 . ช่างพารา . กรุงเทพฯ : พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนอักษรบัณฑิต.
น.20-22

วินัย ลักษณะวิลาส . 2530 . การศึกษาสภาพทั่วไปของการผลิตยางพาราในพื้นที่ตำบลท่าจั่ว
อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการผลิต 2530 . ปัญหาพิเศษปริญญาตรี, คณะ
เทคโนโลยีการเกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง .
กรุงเทพฯ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุมิตรา บรรจงรัตน์ . 2534 . สภาพการผลิตยางพาราในพื้นที่อำเภอหนองบัวลำภูจังหวัด
นครศรีธรรมราช ปีการผลิต 2532/2533 . ปัญหาพิเศษปริญญาตรี , คณะเทคโนโลยี
การเกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง . กรุงเทพฯ .

สำนักงานกองทุนส่งเสริมการทําสวนยาง . 2533 . "สถานการณ์ยางพารา" . วารสาร
ฉบับพิเศษครบรอบ 30 ปีสำนักงานกองทุนส่งเสริมการทําสวนยาง . กรุงเทพฯ :
พิมพ์ที่ เจ.เอ็น.ที. น.18

สำนักงานเกษตรจังหวัดสงขลา . 2535 . แนวทางพัฒนาการเกษตรระดับอำเภอของอำเภอนาทวี
จังหวัดสงขลา . สงขลา . (โรเนียว) .

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เรื่อง

การศึกษาสภาพการผลิตและการตลาดยางพาราของเกษตรกร อำเภอนาทวี

จังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2534

คำแนะนำ ให้ทำเครื่องหมาย / ลงใน () ที่ตรงกับคำตอบที่ถูกต้องและเติมคำในช่องว่าง

ชื่อ.....นามสกุล.....

บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ตำบล.....อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา

ตอนที่ 1 ข้อมูลสภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ.....ปี

3. ศาสนา

() พุทธ

() อิสลาม

() คริสต์

() อื่น ๆ (ระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ระดับการศึกษาสูงสุด

- () ไม่ได้รับการศึกษา
- () ประถมศึกษา
- () มัธยมศึกษา
- () ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
- () อนุปริญญา/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
- () อื่น ๆ (ระบุ).....

5. สถานภาพการสมรส

- () โสด () แต่งงานแล้ว
- () หม้าย () อื่น ๆ (ระบุ).....

6. จำนวนสมาชิกในครอบครัว.....คน

7. อาชีพหลัก (อาชีพที่ทำรายได้สูงสุด)

- () ทำสวนยางพารา () ทำสวนผลไม้
- () รับราชการ () รับจ้าง
- () อื่น ๆ (ระบุ).....

8. อาชีพรอง (อาชีพที่ทำรายได้รองจากอาชีพหลัก) ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

- () ทำสวนยางพารา () ทำสวนผลไม้
- () รับราชการ () รับจ้าง
- () อื่น ๆ (ระบุ).....

9. ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ท่านจะใช้ไปในด้าน

- () ค่าศึกษาเล่าเรียนบุตร () ชดใช้หนี้สิน
- () ใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน () นำไปลงทุน
- () ใช้จ่ายค่านางานสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 สภาพการผลิตและการตลาดยางพารา

1. จำนวนเนื้อที่ที่ใช้ในการเพาะปลูกยางพารา จำนวน.....ไร่
2. จำนวนเนื้อที่ที่ผลิตยางพาราที่กำลังได้รับผลผลิต จำนวน.....ไร่
3. ทุนที่ใช้ในการทำสวนยางพาราส่วนใหญ่ได้มาจาก
 - () ทุนส่วนตัว
 - () เงินจากกองทุนสงเคราะห์
 - () อื่น ๆ (ระบุ)..... การทำสวนยาง
4. จำนวนแรงงานในครอบครัวที่ทำสวนยางจำนวน.....คน
(รวมผู้ให้สัมภาษณ์ด้วย)
5. ลักษณะการใช้แรงงานในช่วงการกรีดยางและการแปรรูป
 - () ใช้แรงงานในครอบครัวทั้งหมด
 - () จ้างคนงานโดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงิน
 - () จ้างคนงานในลักษณะแบ่งปันผลผลิต
 - () ใช้แรงงานในครอบครัวและจ้างแรงงาน
 - () อื่น ๆ (ระบุ).....
6. ท่านปลูกยางด้วยวิธี
 - () ปลูกด้วยเมล็ดหรือต้นกล้าพื้นเมืองแล้วติดตามพันธุ์ดีในปีต่อไป
 - () ปลูกด้วยยางติดตา
 - () ปลูกด้วยยางชำกิ่ง
7. การปลูกพืชคลุมในสวนยางของท่าน
 - () ปลูก พืชที่ปลูกคือ.....
 - () ไม่ปลูก
8. การปลูกพืชแซมในสวนยางของท่าน
 - () ปลูก พืชที่ปลูกคือ.....
 - () ไม่ปลูก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. การใส่ปุ๋ยให้กับพืชคลุมและพืชแซม

() ใส่ ปุ๋ย.....

() ไม่ใส่

10. การกำจัดวัชพืชในสวนยางของท่าน

() กำจัด โดยวิธี.....

() ไม่กำจัด

(หมายเหตุ ถ้าท่านตอบว่ากำจัดโดยใช้สารเคมี ให้ตอบข้อ 12 ด้วย ถ้าไม่ได้ใช้สารเคมีในการกำจัดให้ตอบในข้อ 11 เป็นข้อต่อไป)

11. สารเคมีที่ใช้กำจัดวัชพืชในสวนยางของท่านคือ

() พาราควอท

() ดาลาพอน

() ไกลโฟเสท

() อื่น ๆ (ระบุ).....

12. การใส่ปุ๋ยให้กับต้นยางของท่าน

() ใส่ ปุ๋ย..... () ไม่ใส่ เพราะ.....

(หมายเหตุ ถ้าท่านไม่ใส่ปุ๋ยให้ท่านตอบในข้อ 14 เป็นข้อต่อไป)

13. ปริมาณปุ๋ยที่ใส่ให้กับต้นยาง จำนวน.....กิโลกรัม/ไร่

14. ท่านเริ่มเปิดกรีดยางเมื่อต้นยางอายุ.....ปี

15. ท่านใช้ไม้แบบทำเครื่องหมายรอยกรีดและความลาดเอียงของรอยกรีดก่อนเปิด

() ไม่ใช้ เพราะ.....

() ใช้

16. ช่วงเวลาในการกรีดยางของท่านคือ

() 01.00-02.00 น.

() 03.00-05.00 น.

() 06.00-08.00 น.

() อื่น ๆ (ระบุ).....

17. ปริมาณน้ำยางที่ได้ทั้งหมดโดยเฉลี่ย.....กิโลกรัม/ไร่/วัน

18. ท่านมีการแปรรูปยางดิบเพื่อใช้งานอื่นนอกเหนือจากการผลิตยางดิบ

() ไม่มี

() มี (ระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

19. ท่านจำหน่ายผลผลิตยางของท่านให้กับ

- () พ่อค้าในหมู่บ้าน () พ่อค้าเร่
 () ร้านรับซื้อยางในเมือง () กลุ่มปรับปรุงคุณภาพ
 () อื่น ๆ (ระบุ).....

20. ท่านจำหน่ายยางของท่านโดยส่วนใหญ่ในรูปแบบ

- () น้ำยางสด () ยางแผ่นดิบ
 () เศษยาง () น้ำยางข้น
 () อื่น ๆ (ระบุ).....

21. วิธีการจำหน่ายยางของท่านคือ

- () ผู้ซื้อซื้อเป็นเงินสด () ผู้ซื้อซื้อเป็นเงินเชื่อ
 () อื่น ๆ (ระบุ).....

22. ราคาผลผลิตยางของท่านคือ.....บาท/กิโลกรัม

23. วิธีการที่ท่านใช้เพื่อการต่อรองราคากับผู้รับซื้อยาง

- () จัดตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพยางแผ่นและการขายยาง
 () ขายผลผลิตครั้งละมาก ๆ ให้กับพ่อค้าคนสนิท
 () ไม่ใช้วิธีการใด ๆ
 () อื่น ๆ (ระบุ).....

ตอนที่ 3 ปัญหาและความต้องการในการทำสวนยาง

ระดับปัญหา

รายการ

มีมาก

มีเพียงเล็กน้อย

ไม่มีปัญหา

สภาพปัญหา

1. ปัญหาการดูแลรักษาหลังกรีด

- โรคหน้ายาง
- หน้ายางเสียจากการกรีด
ผิดวิธี
- โรคใบร่วง
- ต้นยางล้ม
- อื่น ๆ (ระบุ)

2. ปัญหาการทำยางแผ่น

- ขาดความรู้
- อุปกรณ์ไม่ได้มาตรฐาน
- ยางแผ่นไม่ได้มาตรฐาน
- เกรดราคาแพง
- อื่น ๆ (ระบุ)

3. ปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

- ราคายางตกต่ำ
- น้ำท่วม
- ไฟป่า
- ปุ๋ยและฮามีราคาแพง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับปัญหา

รายการ

มีมาก

มีเพียงเล็กน้อย

ไม่มีปัญหา

- ดินชาติความอุดมสมบูรณ์
- อื่น ๆ (ระบุ).....

รายการ

ระดับความต้องการ

มีมาก

มีเพียงเล็กน้อย

ไม่ต้องการ

ลักษณะความต้องการ

1. ให้มีการประกันราคาอาหารา
2. ให้มีการควบคุมราคาปุ๋ยและยา
3. ให้มีการจัดตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพ
ของแผ่นและชายยาง
4. ให้เพิ่มการฝึกอบรมเรื่อง
อาหารา
5. ความต้องการอื่น ๆ
(ระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้